

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

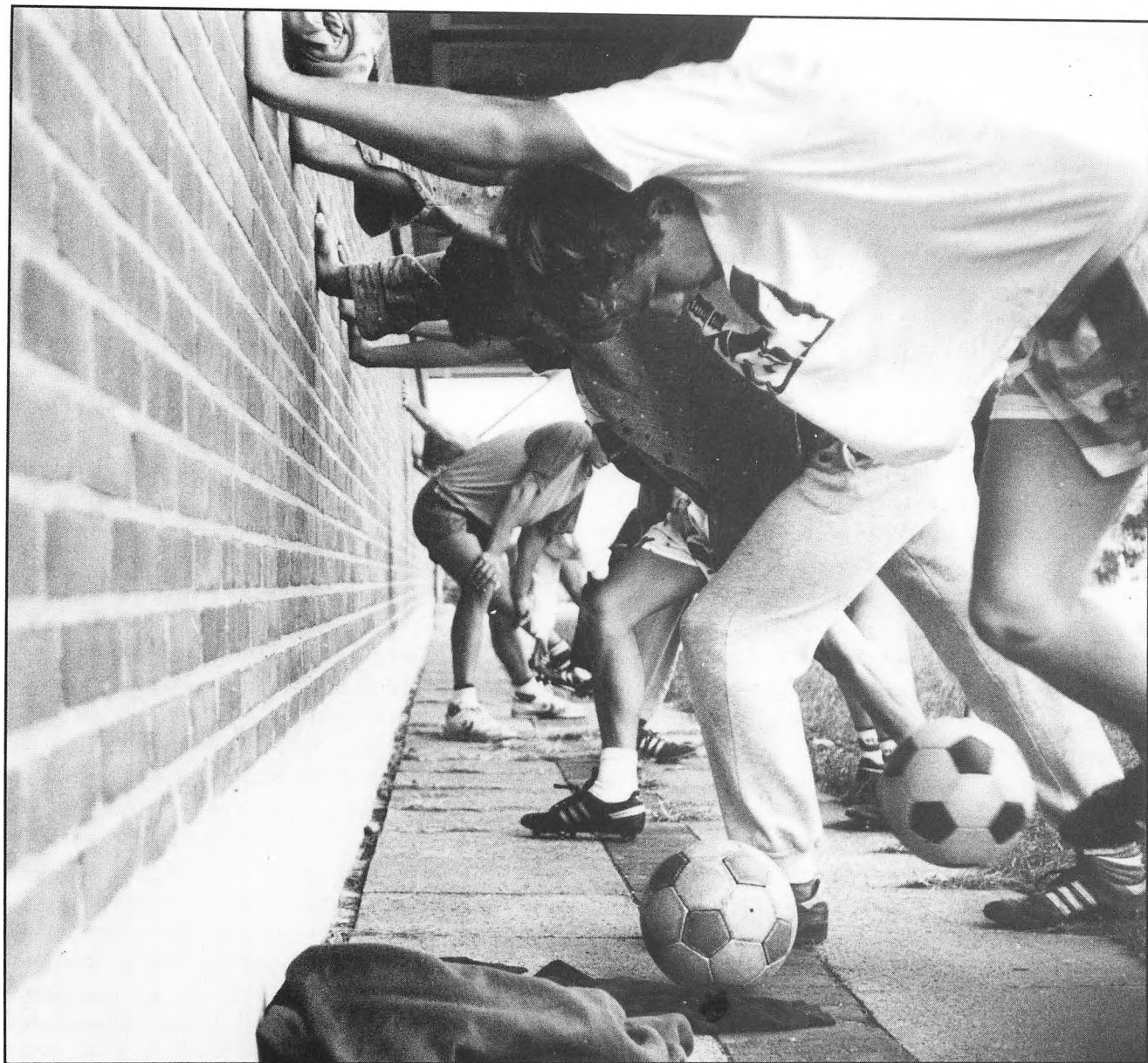
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Egåbogen 1990

**DANMARKS
PÆDAGOGISKE**

Egaa-Bogen

1990

Indhold

Egå-bogen	3
Bagsiden af medaljen	4
Ungdomshøjskolesangen	8
Demokrati på Egå	10
Digte og noveller af eleverne	14
Usynligt teater	22
At skabe rum	34
Digte af elever	41
Asbjørns afslutningstale	42
Dansk folkemusik - sommerkursus 1991	46
Jubilæum	48
Eleverne, forårsholdet 90	50
Eleverne, efterårsholdet 90	52
En hilsen fra medarbejderne	55

Fotografierne er taget af Jan Ankerstjerne, Erik Pill Christensen, Finn Schmidt, Christine Vestergaard og eleverne Louise F. Busch, Kirsten Juhl Larsen, Hanne Poulsen, Trine Miriam Hansen, Fredrik Sunesen og Christian Valentiner.

Tegninger af Janne Marquardsen og Kenneth Hegelund.

Egåbogen 1990

Den 4. august 1970 startede det første elevhold på Egå Ungdoms-Højskole, som altså nu ikke længere er teen-ager. Man kan sige at det har EUH heller aldrig været, efter et tilløb på 49 år som Egå Efterskole.

Dette er ikke nogen jubilæumsudgave af Egåbogen. Men vi flatter os lidt med at indføre et bredere format. Og de 20 år skal naturligvis også have et par ord med på vejen. Helle har slået op i elevprotokollen og talt navnene på alle højskolens elever. Det blev til 2.769 i alt.

Så mange ansigter.

Så mange skæbner. Liv. Viljer. Håb. Drømme.

For os alle har oplevelser, udfordringer og debat været vigtige sider af dagligdagen her. De sider forsøger vi at belyse i flere af indlæggene i år, hvor vi prøver at komme godt ned under overfladen, til rødderne af det der afgør hvordan vi omgås hinanden. I en tid hvor vi har så megen medgang som nu, er det vigtigt at vi stadig holder os vågne. Det må et jubilæum gerne minde os om.

Redaktionen

Eva Olesen Sus Lindeløv Elo Madsen

Medaljens bagside

I anledning af 20-års dagen d. 4. august 1990
Elo Madsen

1

Nu opgiver de svensk i Egå
og dansk og regning
og referatstil og diktat
og genstandsled og omsagnsled til grundtvig
og forlængelse af brøker og Arkimedes lov
og subtropisk klima og Sibiriens floder.
Nu opgiver de ranunklens støvdragere i Egå
og Christian den 2.'s tommelfinger
der sled sig ned i stenbordet
nu opgiver de drøvtyggere, insekter,
hvirveldyr, Marsk Stig, Finnerup lade,
Moses, Abraham, Isak og Jacob Knudsen,
jernalderen, Judas, Niels Ebbesen,
Peder Paars og Pontoppidan.
Nu opgiver de vinkelsving med dybe knæbøjninger,
fader vor og nu titte til hinanden.

Nu opgiver de Egå Efterskole.

Men de opgiver ikke noget til nogen eksamen....

2

Nu opgiver de at male mere i Egå
at hænge flere lamper op, lave nye møbler, sy gardiner
nu opgiver de at tale med flere ansøgere,
flytte mere rundt mellem medarbejderboligerne,
ordne flere baderum for drenge og andre for piger,
finde på nye skemaer, møder, aftaler, papirer, sange,
indkvarteringsplaner, præsentationer af fag og
indlægge busture til himmelbjergerne.
For de nye elever kommer i morgen.

Men de opgiver ikke ævret....

Nu opgiver de rengøringsassistenter i blå kitler,
køkkenpiger, brun sovs og medisterpølse,
de opgiver støv på lampeskærme og spindelvæv under lofter,
de opgiver nullermænd og lægger gulvtæpper ud overalt,
væg-til-væg-pædagogikken kryber som nålefilt langs
gange og trapper, ind på alle værelser,
de opgiver drenge- og pigegange og ditto toiletter,
de opgiver gruppedynamik, hønsesrik og udenlandsrejser,
de opgiver garbadinebukser og enhver form for kjoler,
de opgiver at tale om andet
end den materialistiske historieopfattelses nødvendighed
og arbejdslivets velsignelser
indtil de også opgiver det.

Af og til opgiver de undervisning og muntert samvær
til fordel for hashmøder,
ja enkelte opgiver helt at fortsætte i Egå, og hvem
kan fortænke dem heri,
sålænge alt opgives til skattevæsenet ?

De opgiver at brandsikre veltjente elevværelser,
de opgiver at holde fri, holde høns, holde får,
de opgiver at holde op, holde mund, holde haven,
de opgiver spolebåndoptagere, gamle væve og tyskundervisning,
de opgiver frimærkeark, spritduplikater og super 8 film
og de opgiver vindmøllen.

Men de opgiver aldrig ånden....

I telefoner opgiver de priser på kommende kurser og alligevel kommer der elever,
nu opgiver de også telefondøgnvagter
og bruger automatiske hallomaskiner,
de opgiver gamle køkkener og spisesale,
de opgiver blåmalede vinduer og nålefiltsgulve,
væg-til-væg-vedligeholdelsen kryber som linoleum langs
gange og trapper og elevhuse,
flisegange og græstæpper breder sig som steppebrande,
de opgiver plastiktagrender, halmfyr og gamle kloakledninger.
de opgiver enkelte computerprogrammer,
de opgiver 10 tønder land god engjord,
snart opgiver de at følge med i ministeriers spareplaner.

Og nu opgiver de at tage flere ind på ventelister i Egå,
og jeg opgiver at nævne flere medaljebagsider.

Men vi er parate til at give bolden op til en ny omgang ..!

Ungdomshøjskolesangen

VERS:

I U-NIVERSETS STJERNEMAV
EN SOL DER LYSER PÅ EN BLÅ PLANET
OG LIVET FOLDEDE SIG UD
ET SEKUND FØR ÅR
MILLIONER ÅR
ET VELD AF PLANTER OG AF Dyr
EN RIGDOM MEN SKET SÆTTER O- VER SYR
MEN VERDENSTREET SPRINGER UD
VI ER DE NYE GRØNNE SKUD

OMK:

DET ER NU VI ER HER TILSAMMEN HÅ VI GI VE JORDEN MIGET MER' OG I SKÅ SE DEN VERDEN
DU: DET ER JEG TILSAMMEN HÅ VI KÆRLIG HE DEN VISE VED
VI DRØMMER OM
DET ER VI DRØMMER OM

KOR(OMK):

NU ER VI HER ER VI
DU ER HER, JEG ER HER
DET FÆLLESSKAB
VI DRØMMER OM

OMK:

Bass
Bass

I universets stjernehav
En sol der lyser på en blå planet
og livet foldede sig ud
Et sekund forgår, millioner år

Et væld af planter og af dyr
En rigdom men'sket sætter over styr
men verdenstræet springer ud
Vi er de nye grønne skud

Omk: Det er nu vi er her
Tilsammen kan vi give jorden meget mer'
og I skal se den verden vi drømmer om
Det er du, det er jeg
tilsammen la'r vi kærligheden vise vej
og I skal se den verden vi drømmer om

Kor:
Nu er vi, her er vi
det fællesskab
vi drømmer om
Du er her, jeg er her
det fællesskab
vi drømmer om

Og strammer båndene om dig
og flyder du med strømmen tankeløst
så husk hvordan det var engang
Gå din egen vej, vælg med ja og nej

Så grib din dag den dag i dag
og lad den blive det du drømte om
for verden er nok vild og stor
men vi skal ud og sætte spor

Tekst og musik: Jesper Gilbert Jespersen
2. vers: Louis Mogensen

Demokrati på Egå

Inge Nielsen og Jan Ankerstjerne

Hver gang et nyt hold starter, bruger vi meget tid på at snakke om, hvordan vi vil organisere dagligdagen på højskolen. "Hvad forventer jeg mig af det kommende højskoleophold?", beder vi eleverne overveje. Den vigtigste erkendelse er måske, når eleven opdager, at der jo er 70 andre der også har forventninger og lyst til at få dem opfyldt, og derefter konkluderer: "Vi må vist have en eller anden form for organiseret samarbejde op at stå!" Det er i spændingsfeltet mellem de personlige lyster og fælleskabets trivsel, at en af hjørnestenene bag højskolens berettigelse ligger. I vores brochure har vi formuleret det sådan:

Det er Egå Ungdoms-Højskoles formål at deltagerne får mulighed for at udvikle sig på en alsidig og selvstændig måde med forståelse for fælleskabets betydning, således

- at du vil påtage dig et ansvar og klare din del af arbejdsopgaverne
- at du får mod til at udtrykke dine tanker og meninger og handle derefter
- at du lærer at arbejde sammen med andre og tage hensyn til den enkeltes forudsætninger.

Fleere ting er nævnt men disse er de vigtigste i denne sammenhæng.

Vi forsøger at opfylde formålet ved at organisere dagligdagen i en meget flad demokratisk struktur, hvor vejen fra ide til realitet bliver så kort som muligt og hvor alle i princippet har adgang til alle dele af processen dvs. til de forskellige møder, ideen skal igennem, før den kan føres ud i livet.

I Kenneth Hegelunds (elev på E 90) streg ser vores demokratiske struktur ud som på tegningen til højre.

Vi kommer ikke uden om at det er på medarbejdermødet at de fleste og vigtigste beslutninger tages. Medarbejdermødet er vort daglige beslutningsorgan. Det afholdes normalt én gang om ugen og derudover, når det er nødvendigt, dvs. mest i planlægningsmæssige faser og i akutte situationer. I dette ugentlige møde deltager alle medarbejdere både fra kontor, køkken, pedel og lærerområdet. På dette møde tages de fortløbende beslutninger om f.eks skolens kurser, økonomi, undervisning og spørgsmål vedrørende eleverne. Sideløbende gøres der et stort stykke arbejde i diverse udvalg og i stigende grad fra kontorets side (EDB'ens velsignelser er også kommet EUH til del).

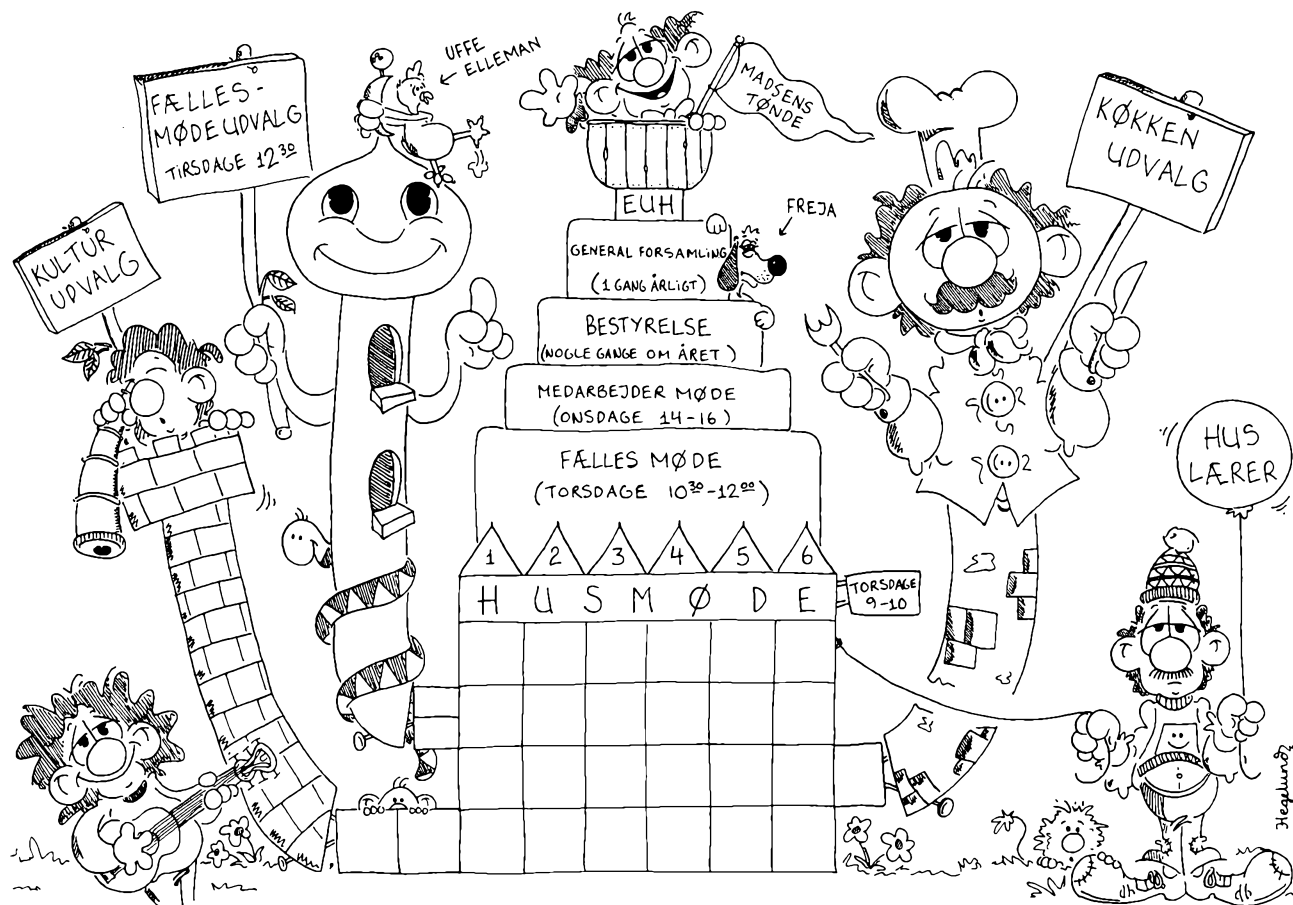
Man vil selvfølgelig stikke sig blå i øjnen, hvis man ikke erkender at beslutningerne ofte er præget af de, der fremlægger udkast, eller af de, som har særlig viden om et område...

Vi har naturligvis også en bestyrelse på Egå. Ca. fire gange om året holder bestyrelsen møde. Til alle møderne er medarbejderne altid inviteret med. Det giver et fint forhold de ansatte og bestyrelsen imellem sådan at alle større beslutninger f.eks. om byggeri og økonomi vedtages i stor gensidig forståelse.

Men vi har jo også elever på Egå. At de først nævnes nu i gennemgangen hænger sammen med at deres indflydelse på skolens overordnede struktur, fagplaner og undervisningsforløb, er begrænset. I undervisningen har lærerne oftest planlagt de store linier, fagenes indhold og undervisningsperiodernes længde og placering. I

meget få tilfælde vil eleverne have direkte indflydelse på planlægningen af fagforløbene lige fra starten. Elevernes medbestemmelse og medansvar viser sig først og fremmest i husenes måde at organisere det praktiske arbejde på og i måden at leve det sociale liv og løse problemer. På de u-

gentlige husmøder arbejdes med ovennævnte områder i samtalens form ofte ledet af en ordsstyrer. Dette job går på skift eleverne imellem. På husmøderne vælges repræsentanter til de løbende udvalg: fællesmødeudvalg, kulturudvalg, køkkenudvalg, mv.

Det er på husmøderne at konfrontationen mellem personlige lyster og de fælles krav oftest kommer til udtryk. Derfor er det nok også disse møder, der opleves som de vigtigste af eleverne.

Det vigtigste udvalg er fællesmødeudvalget. Her forberedes fællesmødet og der udarbejdes dagsorden til såvel husmøder som fællesmøder.

Fællesmødet er centralt fordi det er her hele højskolen mødes og debatterer. Husmøderne refereres og indimellem diskuterer vi vigtige ting. Når vi skriver indimellem er det fordi fællesmødet tit får karakter af informationsmøde. De store beslutninger tages oftest på medarbejdermødet og ikke mindst på husmødet.

Nøgleordene i denne vældige organisation hedder frihed og ansvar. Frihed giver eleverne mulighed for at gå ind og tage ansvar for at tingene fungerer. Friheden bliver mindre når eleverne dropper dette ansvar og dermed tvinger medarbejderne til at tage det.

Eleverne oplever en meget stor grad af frihed. De bestemmer over livet i husene og de vælger frit, hvilke fag de vil have. Tilbud udover dagtimerne er alle frivillige. Alle værksteder står åbne for eleverne døgnet rundt. I gensidig forståelse kræver vi at eleverne møder op til morgenmaden, at de påtager sig deres praktiske opgaver med rengøring og madlavning og endelig at de deltager aktivt i undervisningen.

At det fungerer rigtig godt uden så mange regler hænger nok sammen med at graden af tillid mellem elever og medarbejdere er stor. Når eleverne først har fået set medarbejderne lidt an, fungerer denne tillid. Det er i pressede situationer, når nogle har trodset vore fælles aftaler, og vi begynder at rasle med nøglerne og låse værksteder, at det bliver tydeligt hvor vigtig tilliden er.

Låste døre, mistro og skepsis må ikke blive de kræfter der kommer til at organisere vores dagligdag.

Vi tror ikke vi generaliserer i for stor grad, når vi siger, at samtlige medarbejdere er glade for at være på højskolen. Den største fare, tror vi, ligger i, at vi er bange for at den velfungerende arbejdsplads, som EUH er idag, skal få skrammer. Når det går så godt som det øjensynligt gør i øjeblikket skulle skam tage den der ikke værdsætter det. Med andre ord: kritik og forsøg på at lave tingene om bliver meget let mødt argumentet: hvorfor lave noget om, når det går så godt? Det er vores opfattelse, at det er et af de huller, vi skal passe på ikke at havne i. Det gælder på det mere strukturelle plan, der handler om undervisningsstruktur, om fagområdernes selvforvaltning hvad enten det hedder formning, musik, køkken eller kontor. Og det gælder måske ikke mindst det personlige plan.

At bringe den personlige samtale mere i fokus, som vi vedtog på vores weekendseminar på Sostrup kloster, lader sig kun gøre, hvis vi også har plads til de sørgelige historier - historier, der handler om at have det rigtigt skidt, på trods af at det jo går så godt. Vores begejstring må ikke gå hen og blive en illusion, et råddent æg, der meget nødig skulle gå i stykker.

Vi har ofte fået at vide at en af forudsætningerne for at Egå fungerer er at medarbejderstaben fungerer så godt. Kun ved at blive ved med at fungere godt og dvs at tage sine egne og de fælles problemer alvorligt, kan vi opretholde og udbygge EUH.

Vil Være

Gerlinde Rikke Larsen, efteråret 90

Al den smerte
al den kraft
der er i det hjerte
der banker for dig

Jeg lover dig
jeg gi'r ikke op
jeg vil kæmpe
til dommedag

Jeg vil være
din ven
din fjende
din kæreste
Jeg vil ha'
det hele med

Jeg vil gi' dig
al den kærlighed
der er i mig
Jeg vil ha'
al den kærlighed
du har inden i
Jeg vil ha'
det hele med

Jeg vil være
din ven
din fjende
din kæreste
Jeg vil ha'
det hele med

Det er det
der er inde
i dig
der betyder
noget for mig

Det er ikke
dit kønne ydre
men dit smukke indre
der betyder
noget for mig

Jeg vil være
din ven
din fjende
din kæreste
Jeg vil ha'
det hele med

Kiks og sodavand og Se & Hør

Rikke I. Nielsen, efteråret 90

Hvor er min pung. I skuffen. Er der penge i. Fedt. 50 kr. Så kan jeg både få kiks og sodavand. Jeg skal have de samme som Louise havde købt igår. Det regner udenfor, men jeg tager bare en sweater på. Regnen er kold, men frisk. Folk kommer imod mig med store paraplyer og store gummistøvler. De prøver at hilse, men smilene drukner i regnen. En hvid hund står bundet udenfor Kvickly. En slædehund. Den står og hyler, den savner nok sneen. Jeg siger trøstende noget til den, og den knurrer ad mig. Jeg skynder mig indenfor; jeg tager en kurv og begiver mig afsted. Mod kiksene. På vej kommer jeg forbi de store planter. Der er en stor palme. Den koster 75 kr. Ærgerligt, den gad jeg godt at eje. Der er kiksene. Hvordan så de nu ud. Var pakken gul, rød eller gennemsigtig. Jeg tager den gule pakke. Over til sodavandene, tager hurtigt en Fanta i køleskabet, og går hen mod kassen. På vej kommer jeg forbi videobåndene, jeg opdager Over the Top med Sylvester Stallone, skulle jeg købe den til min veninde, når jeg har flere penge. Nej, hun har ikke video. Jeg skynder mig over til kassen for ikke at blive fristet til at købe mere end jeg har brug for. Henne ved Vin og tobak ser jeg Se & Hør, der står noget om Tina Turner uden hår, hvordan mon det ser ud, skulle jeg købe det. Nej, jeg kan få det af min farmor næste gang vi mødes. På vej ud af døren ser jeg den hvide hund sidde og kigge hen mod døren. Hvor længe mon den har siddet ude i regnen, nå, der kommer en dame hen mod hunden, er det mon hendes, nej,

hun gik forbi. Jeg går hjemad. Allerede på vej ned i tunnelen ser jeg skolen. Den ligger flot, med udsigt over Århus. Åh nej, nu kommer tanken op i mit hovede igen, at der er under tre måneder til vi skal hjem. Hvad sker der bagefter, får jeg den plads i England eller er det HF. Der er mørkt i tunnelen. Endelig, der er opgangen og oppe for enden er EGÅ.

Urokkeligt
dog fleksibelt vajende for vinden og tiden
begge ben på jorden
kronen som hovedet
kronen på værket
prikken over i-et

Plant et træ

Af henholdsvis
Janne Marquardsen og
Tilde Most, efteråret 90

Hvad slags træ skal jeg tegne?

Et juletræ?

Nej, ikke noget med jul,
det gør mig bare ked af det.

Måske et æbletræ?

Nej, heller ikke et æbletræ vil jeg tegne.

Det er jeg slet ikke i humør til.

Jeg tror bare at jeg vil tegne
et lille anonymt træ.

Et som aligevel snart er glemt
i mine tanker.

Et som snart er gemt væk
imellem alle bogstaverne.

Et som slet ingen betydning har!!

Skærs Silden

Janne Marquardsen, efteråret 90

Jeg var nået til den absolut sidste eksamen igennem disse tre år; for sidste gang skulle jeg gå rastløs rundt med nedbidte negle, indtil jeg også for sidste gang skulle ind til det grønne bord og de autoritære dommere. Jeg stod i det naturvidenskabelige afsnit udenfor en blå dør; dens farve pulserede frem og tilbage for mine øjne, og mappen, jeg havde under armen, vejede pludselig lige så meget som alle mine bøger tilsammen. Der var ingen vej udenom; hvis jeg ville ha huen, måtte jeg gå ind; men tanken om at springe fra fløj rundt som en bordtennisbold inde i mit hovede, selvom jeg vidste, at den var fuldstændigt udelukket. Jeg ønskede, at den blå dør ville åbnes, og ønskede, at den ville være evigt forseglet.

Endelig og allerede blev døren åbnet, og min tur var kommet. Biologilæreren stod der og bekendtgjorde, at næste offer var mig, og jeg gik ind i hulen sammen med løven med en protesterende mave og mekaniske skridt.

De små lapper papir lå med bagsiden opad - det lille tal, som stod på den, jeg valgte, ville bestemme i hvor høj grad, jeg skulle dumme mig. Selvom jeg vidste, at jeg generelt fik middelkarakterer i biologi, havde jeg en fornemmelse af, at det ville blive knald eller fald, fordi jeg havde læst cirka halvdelen af stoffet og det ikke engang særligt grundigt. Før jeg stod lige foran bordet med sedlerne, havde det ikke været så vigtigt for

mig, hvad mit emne ville blive; men nu primede det i mine hænder af angst for at blive en fiasko allerede i dette valg. Jeg tog en, der for mig så meget fredelig og venlig ud; men måtte senere erkende, at skinnet sommetider bedrager; noget, der aldrig slår fejl med disse sedler.

Jeg var nu nået til at skulle være låst inde i et lokale ved siden af; der lugtede af gas eller chlor, og plasticskelettets overdrevne grin mødte mig med skadefryd hele tiden. Jeg flyttede det uden for mit synsfelt, men kunne så bare mærke dets øjne i nakken. Jeg gik igang med stoffet, mens jeg tvang mig selv til at kontrollere min vejtrækning, og hvis det lykkedes for mig, så spolerede censor i hvert fald det hele ved at komme brasende ind, netop som jeg mente, at jeg vidste, hvad opgaven handlede om. Jeg prøvede at virke velovervejet og velforberedt - jeg er nemlig også god til at lade skinnet bedrage.

Det eneste, jeg kan huske fra eksaminationen, er, at jeg hele tiden tænkte, at om 20, 15, 10, 5 minutter er det her og det hele overstået, og jeg mindes også, at mine ellers ret normale snørebånd pludselig blev utroligt interessante. Der var ligesom en magnetisk tiltrækning mellem mine hænder og disse snore - den kunne jeg ikke sætte mig imod.

Endelig fik jeg lov til at forlade rummet, og med stive fingre samlede jeg de nu ligegyldige notater sammen. Jeg styrede mod døren, der til min forundring stadig var blå, og gik ud, hvor min familie og nogle venner ventede med roser og rødvin. Dette stemningsskift virkede groteskt på mig, og jeg fik vist ikke honoreret deres forbedringer på en passende måde. Det, jeg var koncentreret om, var det for mig umulige i, at jeg var

færdig - det betød ikke så meget, hvad karakteren i dette fag ville blive; det at jeg nu ville få min hue og dermed var student virkede malplaceret, og noget inde i mig strittede imod. Alt, hvad jeg havde sagt og gjort i de foregående tre år var blevet vendt, drejet, vurderet og bedømt; nu var Maskernes Nat forbi, og jeg kunne stort set opføre mig, som jeg ville. Al den frihed, som man i tre år havde hungret efter, viste det sig nu, at man slet ikke vidste, hvad man skulle stille op med.

Jeg nåede ikke at tænke mere, før jeg fik sat en hue på hovedet og blev tiljuble som familiens første student. Senere kom festerne, hvor man ikke var i stand til at tænke; endnu senere har jeg glemt at tænke.

I morgen

Malene Ruggård, efteråret 90

I morgen
vil alt blive anderledes.
I morgen
vil jeg huske alt hvad
jeg glemte i dag.
I morgen
vil jeg rydde op
vaske op
ikke råbe op
og ikke være sur.
I morgen
vil jeg møde til tiden
og komme hjem til tiden.
I morgen
vil jeg frelse hele menneskeheden.
I morgen
vil jeg udrydde al forurening
og fordele pengene lige mellem folk.
I morgen
skal sorte og hvide være lige
og ingen skal lide sult og nød.
I morgen
vil ingen dyr mere være truede.
I morgen
vil jeg se træernes toppe vifte i vinden
og naturen blomstre på ny.
I morgen
vil jeg sætte solen på himmelen
hvis den ikke skulle være der.
I morgen
vil jeg møde prinsen på den hvide hest.

I morgen
er den første dag i mit liv.
I morgen
skal det ske
og verden skal blive ny og ren.
I morgen vil alt blive anderledes.
I morgen
ja, helt sikkert i morgen
eller, måske i overmorgen.

Usynligt teater ...

En dag i oktober. Til aftenmaden fortæller hjemmelæreren at vi har fået besøg af en gruppe unge fra et behandlingshjem. De er alle i begyndelsen af 20-erne, og deres leder er med.

Han hedder Viktor, og vil lige fortælle lidt om dem. De kommer ind i spisesalen. Meget forskellige. En af dem, en udfordrende pige, går flabet hen og slår toner an på klaveret, en meget forsagt fyr med øjnene i gulvet kommer sidst og sætter sig ved pejsen, han sidder bare og piller ved en stor taske, han har slæbt med. Stemningen er spændt.

Viktor fortæller at han som led i arbejdet med disse unge har fået dem med på ideen om at komme ud mellem andre unge, hvor de skal fortælle om sig selv og deres situation, og ellers opleve hvordan unge på en højskole har det med hinanden.

Der er seks personer, de går med i hver sit elevhus. Sætter sig i opholdsstuen, stemningen er trykket, det er svært at komme i gang.

Især i hus 3. Den meget generte og forknytte unge mand med tasken har sat sig på kanten af en stol. Han er rørende. Med sørgmodige, lidt bange øjne kikker han stjålent op en gang imellem. Hans blik, hans bevægelser og indholdet i tasken - f.eks. en billedbog om skibe - fortæller tydeligt om hans barnlige karakter.

Hvad finder man på at tale med et sådant menneske om? Hvordan bærer man sig ad med at opføre sig naturligt overfor et handicappet menneske? Hvad siger man når man synes hele situationen er både pinlig og udleverende for ham?

Det var meget ubehageligt for mange, og det var nærmest en lettelse da han efter en timestid gik på toilettet.

Men så kom chocket. Han kom tilbage, så folk lige i øjnene, og med en hel anden stemme sagde han: "Ja, nu skal I høre: jeg er skuespiller-elev på Århus Teaterskole. Det her var en rolle jeg skulle spille...."

Debatten

Vi diskuterede længe bagefter med skuespillerne og med hinanden om de med denne teaterform havde overskredet nogle grænser, der ikke burde overskrides. I det følgende bringer vi syv udførlige indlæg i debatten, som vi hermed inviterer læserne til at tage del i.

Elo Madsen :

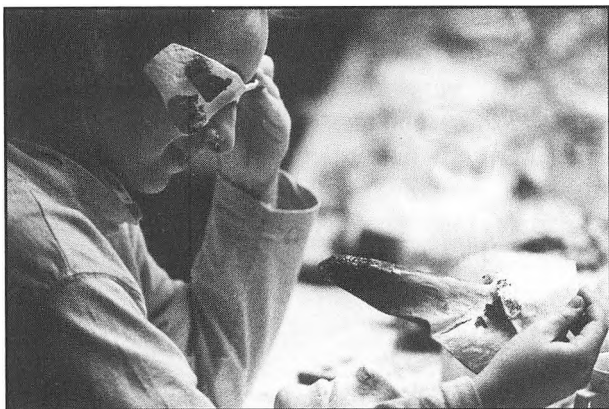
Det er min opfattelse at vi fint kan tåle at blive udsat for en "teaterforestilling" som denne når den bliver fulgt op af en god snak bagefter. Ingen havde grund til bagefter at være kedede af det der foregik. Alle de elever jeg oplevede i situationen var tilbageholdende og forsigtige i samtalerne, men ganske vist i en helt unødvendig grad. Der er nemlig ikke noget galt i at tale direkte og åbent med et andet menneske om deres psykiske eller fysiske situation. Ikke når man samtidig er så medfølelses og nænsomme som eleverne virkelig var den aften.

Men det er naturligvis svært - og uvant for de fleste mennesker at gøre. Når vi møder sådanne mennesker i venteværelset eller i bussen lader vi

typisk som om vi ikke hører hvad de siger til os, og vender genert ryggen til.

Men hvad så med de følelser, vi investerede i mødet med disse "uægte mennesker", skuespillerne? Det er klart at vi føler os snydt når vi får sandheden at vide, men lider vi overlast? Tager vi skade af det skarpe lys vi pludselig ser vore ord og handlinger i?

Teater er, når det er bedst, et spejl der viser os noget om os selv. Kan et spejlbillede komme for tæt på ?

Kirsten Nissen, elev efteråret 1990, fortæller om sin oplevelse i hus 3 :

Jeg kan huske at jeg sad i spisesalen, rundt omkring mig sad der larmende, snakkende og grinende elever. Og jeg selv sad i mine helt egne tanker, og koncentrerede mig om at få det som lå på tallerkenen ind i munden. Stemningen var som sædvanligt højroset og man kunne høre lyden af aktivt bestik.

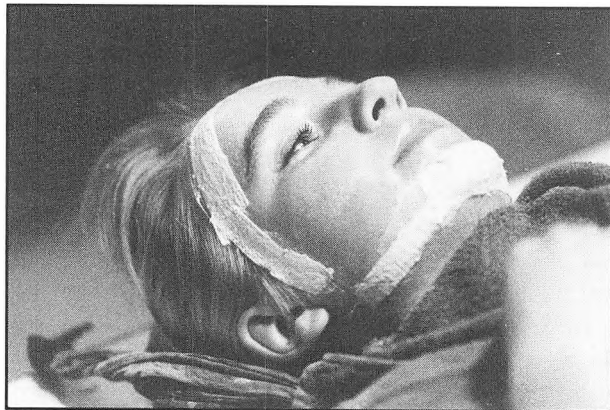
Pludselig gik døren op og der kom cirka 6 unge ind, en pige som gik forrest brød den pludselige tavshed ved at trykke et par tangenter ned i det hun passerede. Der bredte sig en ubehagelig ydmygende tavshed og en lærer begyndte at fortælle om hvorfor de egentlig var kommet. Det viste sig at de kom fra et behandlingshjem og var under terapi.

Jeg kunne mærke at jeg stivnede i ansigtet og jeg følte mig svimmel. Vi blev spurgt om vi havde lyst til at få en på besøg ud i hvert hus og det var der stemning for. Jeg var ikke sulten mere og jeg kunne mærke angsten i hele min krop. Nu begyndte jeg at undre mig over hvorfor jeg reagerede sådan på situationen, og blev bange for mine egne tanker. Jeg ved ikke hvad der skete, men fornemmelsen var stærk og skræmmende.

Folk begyndte igen at snakke og rasle med bestik. Jeg tog min tallerken og forsvandt væk ud af spisesalen. Jeg gik over i mit hus og begyndte at græde, jeg var stadig målløs og følte mig ulykkelig, skræmt og bange. Så gik jeg ind til min veninde Mette, for at snakke om det og fordi jeg var hunderød. Hun var sød og trøstede mig. Nu ville det ikke vare længe før han eller hun ville blive anbragt i vores hus til nærmest udstilling.

Jeg havde egentlig mest lyst til at blive på mit værelse, men følte det forkert at blive, når jeg i grunden var nysgerrig. Jeg tog mig sammen, gik ned i fællesrummet og satte mig sammen med de andre. Allerede der begyndte jeg at mærke det enorme pres i halsen, men kvalte gråden så godt jeg kunne. Efter et par minutter blev han afleveret, og nu sad han der krummet sammen og pillede nervøst ved sine hænder, mens 12 tilskuere så på. Jeg kunne mærke at jeg ikke kunne holde det ud, og gik derfor op på mit værelse,

lagde mig på min seng og hulkede, mens tanker-
ne fór rundt i hovedet på mig, jeg kunne ikke
holde ud at han skulle sidde der så ydmyget og
jeg fik så ondt af ham.

Efter et stykke tid gik jeg igen ned og sad nu
bare i en krog og lyttede. De andre fra mit hus
sad og snakkede til ham med den stemme de
fleste mennesker får på lige så snart de snakker
med mennesker som enten er mongoler, spasti-
kere, babyer eller ældre mennesker. Den lidt
overbærende, lyttende og pattede facon. Man
prøver ligesom at være forstående o.s.v, men
alligevel snakker man til dem som om de er totalt
langsomtopfattende og uvidende. Det er da også
naturligt, for man gør det jo ubevidst, men allige-
vel er der noget forkert over den facon de fleste
mere eller mindre har over for psykisk syge men-
nesker eller som sagt senile ældre og andre
tilfælde.

Sådan sad de og spurgte til ham og han sad og
smilede mens han fortalte en lille smule om sig
selv. Bare det at sidde og se på ham, ham som
engang havde fungeret normalt, og som af en
eller anden grund, bare ikke fungerede mere.

Mens vi sad der kom Elo, vores forstander og
begyndte også at snakke med. Han stillede nogle
meget direkte spørgsmål og gik meget tæt på.
Man kunne se at han ikke brød sig om at svare,
og vi blev alle chokerede over Elo's måde at
spørge på.

Så gik han, altså ham som var på besøg, på
toiletet, og vi snakkede om hvordan det var at
have ham på besøg. I det samme kom han tilbage
og sagde: Hej, jeg hedder bla, bla, bla og jeg
kommer fra Århus skuespillerskole. Vi sad der-
efter og måbede og folk vidste ikke rigtigt hvor-
dan de skulle reagere, da de jo lige havde haft det
overbærende tonefald i stemmen. Så de sad og
føjte sig dumme, da de jo lige havde givet så
meget af dem selv.

Jeg må godt nok også indrømme at jeg følte
mig en lille smule, for ikke at sige meget snydt.
Ikke fordi at jeg havde siddet med patte-stemmen
på, men bare fordi de havde set vores individuelle
reaktioner på den opgave som næsten kun var til
fordel for sig selv, uden at forberede eller spørge
os.

Hvis man f.eks. havde været inde og se et
teaterstykke som påvirkede en i samme grad,
havde det været noget andet, fordi så havde man
selv valgt det. Jeg må indrømme, at for dem som
er ved at blive professionelle skuespillere, kan det
kun være positivt og lærerigt, at tage ud på f.eks.
en Ungdomshøjskole og spille en rolle, for det må
virkelig være en svær og talentkrævende opgave,
men man må da også lige forberede sig på at dem
som det går ud over ikke altid synes det er lige
sjovt.

Min reaktion på det og min oplevelse vil jeg
aldrig glemme, for det gjorde et så stærkt indtryk
på mig. Jeg ved stadig ikke hvorfor jeg reagerede

som jeg nu gjorde, jeg ved bare at jeg havde det forfærdeligt og at jeg var dybt rystet over situationen.

Anne Iversen:

Succes eller fiasko?

Det var de medarbejdere, der sad tilbage med Victor, der traf beslutningen om at sige ja til besøget.

Vi diskuterede selvfølgelig hvordan eleverne ville reagere. Ville de acceptere at vi, hen over hovederne på dem, lod skuespillerne afprøve deres rolle med eleverne som intetanende aktører i et fordækt spil?

Kunne det blive en god oplevelse for både elever og gæsterne fra skuespillerskolen, eller kunne vi alle i stedet opleve fiaskoen?

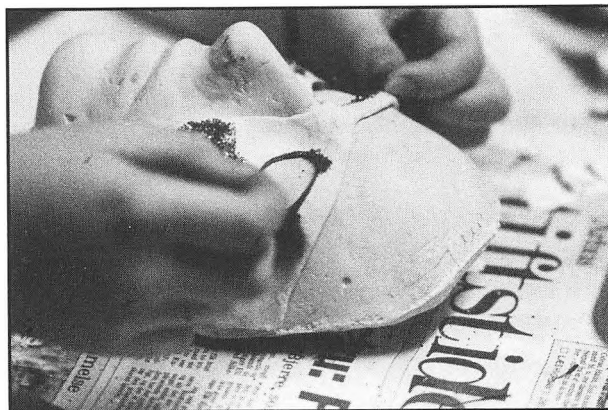
Enten fordi afsløringerne ville tage for hårdt på eleverne, der ved deres personlige tilstedeværelse ville blive følelsesmæssigt frustrerede. Eller ville eleverne gennemskue skuespillet og derved umuliggøre et reelt møde med skuespillerne?

At være hjemmelærer den dag betød at det var mig der skulle informere og byde velkommen. Tak skæbne. Sådan havde jeg det. Så kom tvivlen og bekymringerne om jeg kunne virke troværdig og overbevisende eller om jeg ville afsløre det hele. Det sidste gjorde jeg ikke - om jeg var troværdig og overbevisende vil jeg lade stå åbent. Jeg oplevede hvordan eleverne som en selvfølge tog imod tilbudet om at få en gæst på besøg. De gik trofast ud i deres huse og ventede på gæsten.

Det var dog ikke uden bekymring og overvejelser om hvad de skulle snakke om.

Men velkommen var de i hvert tilfælde.

Skal jeg nu vurdere mødet ud fra termerne succes eller fiasko bliver det straks vanskeligere. Succes, det var selve skuespillet vel i det store og hele med de intentioner der lå i det.

Fiaskoen fik vi måske også snerten af da der var nogle af eleverne, der følte sig misbrugt.

Der var mange reaktioner fra eleverne. Der var dem der var begejstrede og imponerede over skuespillernes overbevisende spil, og dem der havde gennemskuet det hele. Der var også de frustrerede, der følelsesmæssigt havde involveret sig, og sad tilbage med en fornemmelse af at være blevet snydt. Fælles for alle var dog en oplevelse som satte sindene i kog.

Det var ikke kun den aften mødet og de personlige oplevelser blev diskuteret. Vi nåede langt omkring i et forsøg på at nærme os, hvad man kan byde hinanden. Og om det så var en succes eller fiasko kan jo i grunden være ligegyldigt - en oplevelse var det. Havde det været en fiasko, så tror jeg også man skal turde den - hvis bare man tør stå ved den!!

Eva Olesen :
Højskolen - fiktion eller virkelighed

Vist har vi godt af at kigge ind i det spejl, en teaterforestilling holder op for øjnene af os, ingen tvivl om det. Og vi har også hårdt brug for at blive bedre til at omgås f.eks. psykisk handicappede. Dette sagt blot for at undgå misforståelser.

Når jeg alligevel efter mange overvejelser er nået frem til den konklusion at eksperimentet med skuespileleverne fra Århus Teater var et fejlgreb, skyldes det nogle principielle forskelle på hvad en teaterforestilling og en højskole kan og skal.

Rigtig højskole bliver det kun i det omfang vi formår at fastholde virkelighedens karakter af -netop virkelighed. Det kan ske på mange måder, som vi jo alle ved, men det kan aldrig ske hvis vi spiller med falske kort - selv ikke i en god sags tjeneste. Et godt teaterstykke derimod er netop ikke virkelighed, skal heller ikke være det. Når det er bedst, sætter det virkeligheden præcis så meget i relief at vi overhovedet kan få øje på den og forholde os til den på en ny måde.

Hvad er det så der sker når vore elever møder en gruppe andre unge, belastede af en eller anden grund ? Ja, så vil der opstå ægte samtaler, som vil lykkes i større eller mindre grad og være til gavn for begge parter, også i større eller mindre grad. Det vil være en nyttig erfaring som ikke nødvendigvis er omkostningsløs. Men det forudsætter to ting for at lykkes: For det første at der tale om et frit valg (og efter min mening kan man have gode grunde til at afvise at deltage i et sådant eksperiment) og for det andet at det ikke er et falskneri man er ude for.

Ansigt til ansigt med den virkelige identitet og hensigt bag disse besøgende, reagerer nogle af vore elever så med skuffelse, vrede og en udefinerlig følelse af at være blevet misbrugt. Hvad er det udtryk for ? At vi ikke "tåler det skarpe lys vi pludselig ser vore ord og handlinger i" eller hvad? Nej, efter min opfattelse drejer det sig om noget meget mere fundamentalt.

I en situation som den pågældende er det naturligt at reagere med åbenhed, tolerance og tillid. Det vil enhver gøre som ikke er totalt spoleret rent menneskeligt (og det er i den forbindelse ganske ligegyldigt hvor ubehjælpsomt eller utilstrækkeligt det nu falder ud). Og det er netop

denne åbenhed og tillid hele eksperimentet lever højt på og som så skuffes.

Samtidig er det præcis det modsatte af hvad højskolen ellers gør og som vore elever sædvanligvis fremhæver som noget af det allerbedste ved at være på højskole. Her kan man droppe de sædvanlige rollespil og masker som ellers er nødvendige andre steder og bare være (eller forsøge at finde) sig selv. Hvorfor det? Ja, vigtige ting i selve situationen medfører det: Man lever og arbejder jo sammen på mange niveauer, også sammen med "typer man ellers aldrig ville omgås", man tvinges til at være ærlig - ingen kan slippe afsted med at spille komedie i et halvt år i træk. Efterhånden reviderer man så sine gamle fordomme og rollespil, slapper af og er sig selv. Det er som bekendt en proces der gerne tager adskillige måneder, men som højskolen står og falder med at vi ikke opgiver. Tillid og åbenhed viser sig efterhånden ikke bare at kunne betale sig men som livsnødvendigheder man ikke kan undvære. Og også som ting der kan bære i det lange løb.

Et arrangement som det førmtalte peger i den modsatte retning.

I sig selv er det et dementi af åbenhed og tillid. Uanset hvilke smukke motiver der ligger bag, skuffes man i den åbenhed og tillid man har forsøgt at vise. Det er ikke det bedste udgangspunkt for en dialog. Snarere risikerer man en reaktion af blokering overfor skuespillerne, og så får man jo netop ikke taget stilling til sagerne.

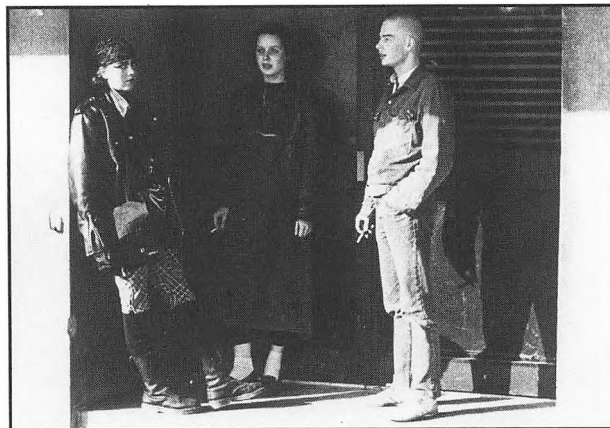
Teater på højskolen kan være yderst værdifuldt. Både i dramaundervisningen, når vi har besøg af forskellige teatergrupper, selv skriver dramatik eller måske bare tager i teatret sammen. Men her var der jo tale om noget ganske andet. Her blev

eleverne inddraget i et skuespil på falske præmisser. Derfor kom det heller ikke til at fungere sådan som et skuespil skal hvis det skal lykkes. Det blev aldrig til det spejl, der viste os noget vigtigt om os selv, fordi den virkelighed det skulle afspejle på forhånd var forvrænget og falsk.

Sus Lindeløv:

Udfordringer

Da Victor pludselig stod der sidst på formiddagspausen med sit ærinde om at få sine teaterlever ud i virkeligheden ja, så syntes også jeg, at Egå netop var stedet, hvor den slags skulle have lov til at ske.

En herlig happening. Dramaholdet havde lige været i byen og havde spillet de roller de nu havde valgt og nu kunne de prøve den anden side af sagen. En enkelt elev, vi vidste var lidt sårbar for tiden blev forberedt på situationen. Det skulle blive spændende om skuespillerne kunne holde distancen.

Jeg var ikke til stede da skuespillerne var på besøg, men stødte på en af døningerne da jeg i faget drømmeforståelse snakkede med en gruppe piger om deres forhold i huset. En af dem, Camilla, havde ikke lyst til at fortælle de andre i huset om sine drømme, tanker og følelser, da hun ikke havde lyst til at blive til grin. Det havde hun fået at føle en gang for meget, sagde hun, da de hersens skuespillere var på besøg. Hun havde taget venligt i mod og havde virkelig forsøgt at få en samtale i gang - flere andre i huset havde ikke turdet sige noget - og bagefter havde hun følt sig så frygtelig dum og naiv. Tilmed havde et par elever i huset stillet sig undrende over, at hun ikke havde gennemskuet situationen.

I løbet af timen fik vi vendt situationen, så hun kunne se det sunde og naturlige i sine reaktioner og hvem der var de egentlige vindere.

Skuespillerbesøget kom til at røre ved nogle vigtige følelser, som vi ikke var forberedt på og som det ikke var vores hensigt at fremprovokere.

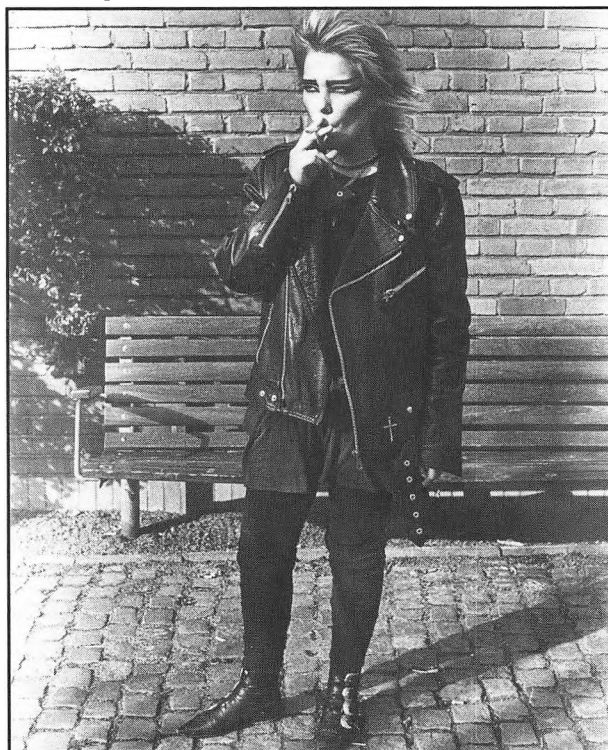
Jeg tror det kan være meget lærerigt at tage hånd om vores måder at reagere på overfor hinanden. Men bemærk hvis'et i følgende citat Susan kom med på sidste fællesmøde:

"Hvis du skal ud at se efter fejl, brug ikke en kikkert men et spejl."

Et spejl kommer naturligvis for tæt på, når vi ikke selv har valgt at kigge i det.

Et af vore fortrin er netop kombinationen af voksne + skole + tillid. Det er vores force at vi tager vare om de enkeltes integritet og lærer dem at respektere egne og andres grænser og at puffe til de grænser der er i bevægelse. Og hver gang vi rører ved personlige ting fordrer vi nænsomhed eller glimt i øjet; det kommer vi simpelthen

længst med. Ikke ret mange kan lide at blive til grin. Nogle berører det mere end andre, men hvor mange skal ikke hives op af stolene hvis en pejseaften står på spejderlege. Og ikke ret mange bryder sig om at være i en spændt situation med usikkerhed på ægtheden under huden, for så at præstere sit bedste og bagefter få revet gulvtæppet væk under fødderne uden nogen til at samle én op. Den umiddelbare morale synes at være: Hvis du er usikker på om du bliver snydt, så hold din kæft. Både Kirsten og Camilla troede indtil 3 uger efter, at de var de eneste der havde det sådan selv om de bor i samme hus. Vore nederlag kan vi skjule alt for godt!

Mødet har synliggjort hvor svært det er at møde fysisk og psykisk handicappede. Jeg tror dog at situationen blev sværere end nødvendigt fordi den var usynligt iscenesat. Så hvis vi ønsker at bearbejde de konflikter vi kommer ud i ved oplevelser med handicappede - så lad os invitere dem.

Det er ikke mit indtryk, at hverken eleverne eller deres forhold til os har lidt overlast. Langt de fleste elever kom da også af med deres vrede over hvad vi som de voksne kunne byde dem i deres egne huse. Men det var et skridt i den forkerte retning specielt for de elever der lod deres negative oplevelse gå indad.

Derimod kan vi som højskole lide overlast hvis vi ikke fortsat lader os gribe af nye, forandrende impulser. Vi tager chancer hver gang vi forlader de faste succeser og bevæger os ud på tynd is. Tør vi finde nye rejsemål? Kan vi forandre vores fagopdelinger? Er der plads til i perioder at give slip på styringen så eleverne oplever kernen i demokratiet? Tør vi se os selv i spejlet og lade eleverne spille usynligt teater for os?

Jan Ankerstjerne:

Det usynlige teater.

Når man skal vurdere det mærkelige besøg den dag i oktober, tror jeg, det er vigtigt at se på, hvor vores elever er henne. For mange af dem gælder det, at mødet med Egå for dem er et af de første rigtigt positive møder med voksne. Mange har ikke den erfaring, at tillid er reglen. Snarere omvendt. Når vi præsenterer dem for en oplevelse med en flok gale, der viser sig at spille teater rammer det en fornemmelse af alligevel ikke rigtigt at kunne regne med os. Det kommer måske

for nogle som et bagholdsangreb. Nu hvor én måske for første gang har bygget et ægte tillidsforhold op til en voksen.

Det tror jeg er det vigtigste at forholde sig til i denne snak. Alligevel mener jeg ikke, vi skal være forskånet for sådanne "falske" oplevelser med usynligt teater.

Jeg tror begrebet **usynligt teater** så dagens lys i '70ernes politiske gruppeteater. Denne måde at lave teater på har karakter af happening, dog med den forskel at publikum, der jo ikke er

publikum i traditionel forstand, fordi de ikke ved der bliver spillet teater, betragter hændelsen som virkelighed. Den er med andre ord virkelighed for publikum'et. Det usynlige teater befrier teatret for det ældgamle sandsynlighedsbegreb, som vi finder så langt tilbage som hos Aristoteles. Det handler om, at vi skal tro på begivenhederne for at synes, at det er godt teater. Handlingerne skal være sandsynlige. Ellers kan vi ikke tage ved lære af dem. Vi stiller naturligvis ikke spørgsmålstejn ved om det usynlige teater er sandsynligt teater. Og netop derfor bliver det så magtfuldt. Vi bliver snydt til at æde det. Vi er ikke det mindste på vagt, og ser derfor heller ikke at det ofte slet ikke er sandsynligt, men snarere vildt overdrevet; f.eks. som skuespileleven i hus 2 : han var blevet mærkelig, fordi hans far var blevet seksuelt misbrugt af nogle sorte i en afrikansk diktaturstat, til hvilken han var rejst som biologistuderende for at fange den sommerfugl, hans far i et helt liv forgæves havde ledt efter!

Konkrete eksempler på det usynlige teaters anvendelse har f.eks. været at konfrontere arbejderne med deres forhold til fremmedarbejderne, ved i morgenbussen at fingere et mindre overfald på en kvindelig fremmedarbejder. Spillet udvikler sig i overensstemmelse med de holdninger, der eksisterer for og imod fremmedarbejdere, på den måde at skuespillerne både har roller som offer og overfalder, samt tilskuere, der kan være med til at opildne og tydeliggøre en i forvejen eksisterende holdning.

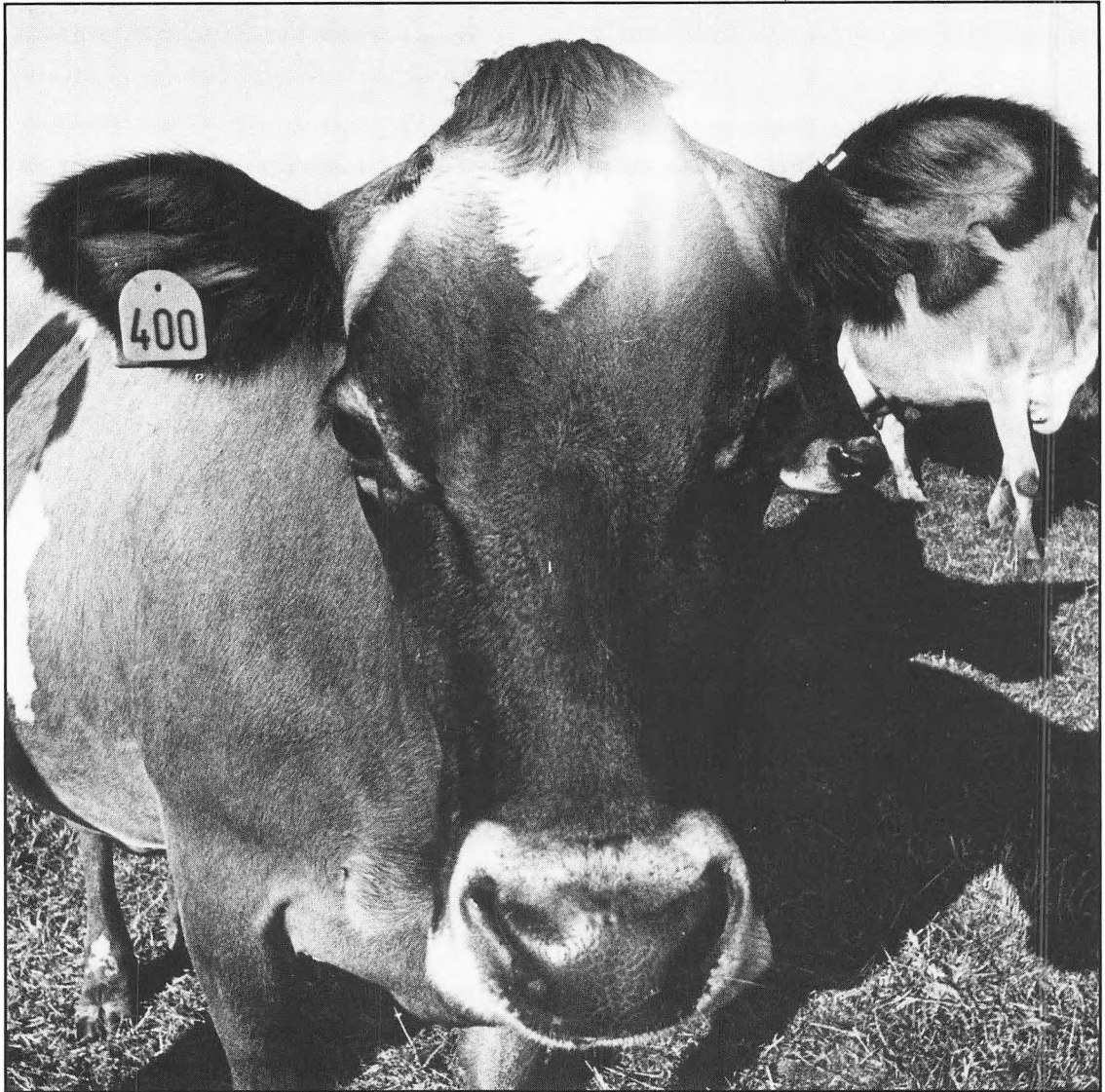
En meget virkningsfuld form for teater er det usynlige teater, men er det også ok? Kan vi acceptere denne form for gratis teater, der ikke er teater men virkelighed?

Jeg vil bestemt nødig være denne form for teater foruden. I samme mundfuld mener jeg, at vi skal behandle den meget varsomt. Den er fantastisk magtfuld og derfor måske også i virkeligheden den mest almindelige form for teater. Tænk blot på formidlingen af politik, tænk på reklameverdenens formidling. Om ikke i ren form så kan vi dog finde tydelige fællestræk med det usynlige teater.

Sådan er virkeligheden altså også.

Jeg mener vi skal forberede os grundigt, når vi introducerer denne form for teater i højskole-sammenhæng. Og ligesom vi er meget opmærksomme på at følge elever op, der i undervisningen bliver følelsesmæssigt berørte, således skulle vi her i større grad have fulgt begivenhederne op.

Usynligt teater ?? Jeg siger dig mand, det' uhyggeligt !

Det kunne sandelig have været meget spændende med fælles diskussion efter mødet.

I dramaundervisningen har både Søren, Finn og jeg brugt denne form for teater, med præcis det samme formål som skuespileleverne fra Århus Teater.

Dramaeleverne har klædt sig ud som deres modsætninger, og har fået følgende opgave: tag bussen ind til byen, gå ind på biblioteket og lån en bog. Et vigtigt formål har været at gøre tydeligt for eleverne i hvor stor grad omverdenen reagerer på den måde man møder den på. Virkeligheden er ikke en konstant. Eleverne har haft nogle fantastiske oplevelser, har måske pludselig fået øje på en hel anden side af virkeligheden. Og der er sikkert nogle, der er blevet både provokerede og forargede. Men har vi skadet nogen? Jeg tror det ikke. Tilsyneladende trak de tilstedeværende på biblioteket lettet på smilebåndet, da de opdagede at det ikke var dem, der var skøre.

Victor Marcussen:

La' mig være !

Hvornår er jeg mig selv - når jeg er glad, eller når jeg skændes med min kæreste, eller når jeg græder, eller når jeg er i topform og kan fyre den ene vittighed af efter den anden eller, eller, ellerjeg ved det ik'. Det er svært at vide.

Men jeg ved i hvert fald hvornår jeg har det godt, og hvornår jeg har det skidt, og jeg er mest tilbøjelig til at tro, at når jeg har det godt, er det mig selv.... Og dog er det ik' mig selv uanset hvordan jeg har det. Ok der er da sider af mig selv jeg helst ikke vil ha' andre skal opdage. Så lader jeg bare som om jeg har det godt, selv om jeg har det skidt og der er da heller ingen der skal

tro at jeg er bange, selv om jeg er ved at dø af skræk. For slet ikke at tale om at være til grin! Gu' er jeg ej! Jeg er heller ikke for tyk, jeg ta'r bare noget for stort tøj på, så jeg virker tynd. Der er i hvert fald ingen der skal opdage mine dårlige og svage sider. Null!

Så spiller jeg hellere en rolle, så klarer jeg mig. Og hva' faen det gør alle de andre jo osse. Jeg ved da godt når andre bare lader som om, og siger noget bare for at sige noget, selv om de ikke en gang mener det. Jeg ved da osse godt, at de ved, at jeg bare lader som om, og bare siger noget for at sige noget, men vi siger det ikke til hinanden. Så bliver det da ikke pinligt i hvert fald. Det er da muligt at det ikke er holdbart i længden, men hvorfor sku' jeg smide masken og blive til grin, når ingen andre gør det! Nej, så vil jeg hellere bare lade som om og gøre det de fleste gør og tro på det de andre tror på. Der er jo ingen grund til at gøre sig upopulær vel!

Jeg vil kun være sammen med dem jeg kender, hvorfor sku' jeg ligefrem opsøge problemerne, det er svært nok i forvejen. Næ tak, som sagt, jeg holder mig til det jeg kender, så ka' det ukendte passe sig selv.

Victor er lærer på Århus Teaterskole.

Med disse indlæg håber vi debatten har et godt grundlag for at fortsætte blandt læserne! Red.

At skabe rum

Om fantasi, etik og virkelighed.

Finn Lykke Schmidt

På grund af det industrialiserede menneskes ekspansionsideologi - imperialismen, er de sidste naturfolk snart udryddet.

Dermed forsvinder også en række kulturer, som vi kalder primitive, men som ikke desto mindre indeholder nogle levende værdier, der rækker langt ud over vor såkaldte fornuftstyrede tankegang - og handling.

Naturfolk har gennem århundreder levet i samklang med og i respekt for de store overvældende naturkræfter, de levede midt iblandt.

Gennem hele livet var uvisheden en altid nærværende ledsager.

For jægeren på savannen eller i kano på isfjorden, for børnene derhjemme i tipi eller tørvehytten, for ung og gammel, dag og nat hele året rundt.

Naturen var besjælet og mennesket selv naturforbundet, og med udgangspunkt i disse grundlæggende livsvilkår måtte man så leve i verden.

I denne animistiske virkelighed gjalt det om at opretholde balancen og harmonien mellem mennesket og naturkræfterne.

I praktisk handling og gennem fortælling, billeder, figurer, riter.

Ser man nærmere på disse forskellige udtryksformer, opdager man snart deres store ide- og fantasirigdom. For hvor den synlige natur med sine kendte konturer og bevægelser ender, begynder den menneskelige fantasi.

I det irrationelle rum af tro, håb og frygt har naturfolket skabt sine egne livsværdier og udtryksformer.

Man behøver ikke en veldefineret og gennemtænkt etik - moral.

Hvad selve livet fordrer af mennesket, må det naturligvis indordne sig under.

Menneskets etiske krav er "indbygget" i selve naturforbundetheden, og her skelnes ikke mellem det rationelle og det irrationelle.

I modsætning hertil har de ikke-primitive - os - det moderne menneske, i århundreder arbejdet intenst på at formalisere, forenkle og entydiggøre verden.

Dyrke forstanden til brug for effektivisering af vore handlinger, hvis højeste mål er øget forbrug og beherskelse af naturen.

Dertil kommer, at vi sideløbende hermed har forsøgt at opstille en etik, der legitimerer disse mål.

Etik er imidlertid ikke en forstandssag.

Den udspringer nemlig af vor forestillingsevne og fantasi.

En anskuelse af vort sansede og handlende liv med hinanden og de omgivelser, vi lever i.

Etik er ikke data og databehandling, men subjektive fortællinger og andre former for ikke-formaliserede udtryk.

Da etikens natur således aldrig lader sig empirisk afgrænse, forbliver den subjektiv og ude af stand til endegyldigt at sige os, hvornår handlinger er gode eller onde.

Kun med fantasiens og forestillingens kraft kan vi vejlede os selv om, hvad der er den mest hensynfulde handling overfor naturen og medmennesket.

Sagt med andre ord.

Der findes ingen etik, hvormed vi kan retfærdiggøre vore nuværende handlinger.

Samtidig er vi fremmedgjorte overfor den naturforbundethed, som gav vore forfædres liv retning. Vi er arveløse, som Ole Sarvig udtrykte det, samtidig med at vi har mistet fremtidsperspektivet.

Resultatet af denne tilstand kan vi bl.a. aflæse i den globale økologiske situation og det enkelte menneskes stigende rodløshed og angst.

I denne situation er det vigtigt, at vi grundtvigianske højskolefolk bevidstgør os om, hvorledes vi kan være med til at skabe det rum, hvor kilderne fra hjertet og hjernen mødes, fantasi og virkelighed, følelser og fornuft, fortid og fremtid.

Grundtvig selv var ikke selv i tvivl om rækkefølgen.

Oplivelsen - oplevelsen - kommer altid før oplysningen - fornuften.

Konsekvensen af dette bliver så, at vi i første omgang må forsøge at skabe et oplevelsesfyldt rum med så få begrænsninger og formaliseringer som muligt.

Et rum for kærlighed, tillid, ansvarlighed, nærhed, ømhed, forståelse, overbærenhed, indføling, respekt, fantasi og eksperimenter.

Et rum, hvor den enkelte - i fælleskabet - har mulighed for "blot" at være tilstedeværende i den virkelighed, der eksisterer her og nu.

Et rum, der skaber oplevelsen af, at verden er langt større, end vi i forvejen troede.

Formår vi at skabe sådanne rum, behøver vi ikke senere at have en afgrænset og entydig etik for at handle hensynsfuldt og fornuftigt.

Når der først er faldet lys på den subjektive etiske vejledning, har vi en retning at gå efter.

En pejling af os selv - og hinanden - i tid, sted og rum.

Som det vil være ethvert højskolemenneske bekendt, er det bestemt ingen nem sag at skabe "oplysning for livet".

Det kræver ind i mellem både blod, sved, tårer og mod af både medarbejdere og elever, men som salig Kierkegaard udtrykte det:

"Hvo som vover, risikerer at miste fodfæstet for en stund.

Hvo som intet vover, risikerer at miste sig selv."

Nyt fra højskolen

Elo Madsen

November

Der er hvert år to traditioner, som optager os i november. Den første weekend i måneden, hvor de gamle elever kommer til et festligt gensyn. Og så er det måneden hvor Egåbogen skrives.

Gammel-elev-weekend'en som vi kalder den til daglig, ser ud til at vokse i omfang år efter år. Det er et par intense og anstrengende døgn med glade gensyn og en masse festlige stunder.

Det hele var utroligt godt forberedt på alle leder og kanter af elevforenings bestyrelse og af aktiv-gruppen med hjælp af Anne og Torkild.

Efterhånden er især festmiddagen lørdag aften blevet det store, kogende højdepunkt. God mad, taler, sange og optræden med gamle og nye numre, altsammen bundet flot sammen af Søren som de sidste par år har været fast konferencier.

Men det væsentlige er naturligvis gensynsglæden, der tilsyneladende er jo større, jo kortere tid det er siden man sås. Det er naturligt nok de sidste to års elevhold der møder mest talrigt op, og det er utroligt imponerende når henved 65 af et holds 74 elever kommer!

I betragtning af at de fleste der kommer sådan en weekend i virkeligheden ikke kender hinanden, men kun har delt rammer (og medarbejdere), er det faktisk utroligt at opleve entusiasmen og den herlige stemning som præger alt det der sker. Det er vel det bedste udtryk for en fælles Egå-ånd, man kan ønske sig.

Ragnarock

Højskoleånd i lange baner er der også tale om når en stor gruppe elever og lærere i fællesskab forbereder og opfører et stort musik- og teaterværk, som vi så ofte gør.

Med Ragnarock, skrevet af Jesper og Louis over de gamle nordiske gudesagn, nåede eleverne nye højder i slutningen af 1989. Ikke mindst da samtlige ungdomshøjskoleelever i hele verden (d.v.s. Andebølles, Vester Vedsted og vore egne) var samlet til forestillingen i slutningen af november.

1990

Hele medarbejdergruppen startede nytåret med at gå i kloster. Et døgn frugtbar debat på Sostup slot inden eleverne den fjerde januar vendte tilbage fra juleferien. En debat om os selv - om samarbejde, samtale og samvær i medarbejdergruppen.

Så var vi klar til skiene og Norge endnu en gang, og atter måtte vi gå i spænding og håbe på at sneen kom til Hovden før vi gjorde. Det skete til alt held, og vi havde en meget fin tur.

Midt i februar lagde vi hus til en konference for højskolelærere, arrangeret af Foreningen for folkehøjskoler i Danmark. Den var velbesøgt, hvad man desværre ikke kan sige om Højskolens dag, der i år var den 17. marts. Vi havde som mange andre højskoler i landet åbnet dørene for hvem der havde lyst at kikke ind, men kun en 30-40 mennesker fandt frem til os. Og heriblandt var der ikke mange nye ansigter, som det ellers var et af hovedformålene med dagen at invitere indenfor.

Foråret

Den første marts var vi startet med et nyt elevhold på 74 elever. Det skulle vise sig at holde til og med den sidste dag - ganske usædvanligt for et forårshold hvor der tit er meget "bevægelse", på grund af arbejde, rejser, andre planer o.s.v.

Det blev et godt, men travlt forår. Med masser af god højskole. Med besøg af et par vaskeægte amerikanske Dakota-indianere i den ene ende og Nils Malmros i den anden. Med mange gamle elever til jubilæet i april og en god aften med Jens Grøn og den nye Højskolesangbog efter skolens generalforsamling i juni. Og naturligvis den traditionelle Hollandstur midt i det hele.

Afskeden med forårsholdet blev - på vanlig vis - en såkaldt "fugtig afgang". Udtrykket dækker i vort fagsprog over en betydelig mængde tårer. Som et udtryk for holdets syn på opholdet kan man andre steder i Egåbogen læse Eva Tetzlaffs digt og Asbjørns tale ved afrejsen.

Sommeren

Tre-fire dage efter at forårsholdet var rejst tog vi imod deltagerne til ugekurset om Freud og Jung, som Finn havde arrangeret og var kursusleder for. Det var en meget spændende uge både hvad angår indholdet og deltagerne, som naturligt nok mødte op med en del mere livserfaring end vore 17-19-årige til daglig.

Den travleste sommeruge havde vi i juli, da en 80-90 svømmere med trænere og officials var indkvarteret hos os mens de deltog i danmarksmesterskaberne på Århus svømmestadion. Der var meget at se til for køkkenet og for vore egne veteraner, Søren og Louis, der i kraft af deres mangeårige erfaringer som svømmelærere med stor rutine kunne forestå værtsskabet.

Så var der sommerfred på stedet til vi den 4.-5. august holdt en hyggelig sammenkomst for gamle medarbejdere fra ungdomshøjskolens første 20 år.

Ugen efter var der stor fest: Inge Lise og Torkild holdt efter lang tids betænkning bryllup den 11. august. En begivenhed der ikke kom til at gå stille af!

Efteråret

Mandag den 20. august mødte derpå 74 nye elever op for at tage fat på efteråret. De fik æren

af at deltage i indvielsen af det nye kontor som nu er indrettet i den gamle spisesal. Samtidig har vi lavet en ny hovedindgang, så enhver nyankomende på en enkel måde kan finde vej gennem skolen til f.eks. elevhusene.

På kontoret har vi fået så gode og rummelige rammer, man kan ønske sig. Og de tilstødende rum bliver sat pænt i stand efterhånden. Det allermeste af arbejdet udføres med sikker hånd af Torkild og Ole.

Det næste bliver indretningen af den gamle dagligstue hvor billardet stod: der har vi skumle planer om at indrette et egentligt lærerværelse - et sådant har der aldrig før været i skolens 69 årige liv. Ja, hvad skal det ikke ende med, tænker alle de gamle elever der kommer og ser deres spisesal og dagligstue forvandlet.

Østjysk højskolekonvent

Den 19. september var det blevet vores tur til at invitere de omkring 25 højskoler i det østjyske område til det årlige møde.

Omkring 120 medarbejdere fra disse skoler mødte op om eftermiddagen til to gode foredrag. Først fortalte vores arkitekt Poul Lodberg om de overvejelser og iagttagelser han gør sig om bygninger og ikke mindst højskolebyggeri. Om bygningers funktioner og virkninger på det liv de er rammer om. Han viste undervejs en stribe fine lysbilleder som illustrerede hans spændende synspunkter.

Bagefter havde vi formået professor Johannes Sløk til at komme og sige sin uforgribelige mening om den mangel på etik der præger vor tid og vort samfund. Vi måtte lære at kende forskel på en egentlig etik og på de klogskabsregler vi går og bilder os ind er etik.

Det var en stor oplevelse at se og høre den skarpsindige, gamle mand, som havde et utroligt sikkert greb om både emnet og forsamlingen. Til slut påstod han at han hermed havde holdt sit næstsidste foredrag. Godt vi nåede det!

Besparelser

Som alle andre skoler og institutioner har vi de seneste år mærket hvordan de offentlige tilskud reduceredes. For to år siden trådte en ny tilskudsordning i kraft. Den bygger på et udmærket princip med at vi modtager et samlet rammetilskud til dækning af vore lærerlønninger og andre udgifter, uden at vi skal pinde disse tal ud for kulturministeren.

Til gengæld er det mindre besværligt for ham og for finansministeren at finde ud af hvordan vi kan pålægges besparelser. Selv om Foreningen for Folkehøjskoler i Danmark går stærkt ind i forhandlingerne herom kan den naturligvis ikke hindre at vi kommer til at mærke besparelserne i 90'erne.

Det har dog betydet at statens støtte til eleverne ikke er blevet forringet, men til gengæld er der efterhånden mange kommuner der ikke længere yder tilskud til elevernes højskoleophold. Når prisen på et højskoleophold snart nærmer sig 5000 kr om måneden, og kommune-støtten falder bort, og statsstøtten for de fleste ikke er meget over 1000 kr, og ungdomsår-gangene op imod år 2000 bliver mindre og mindre..... ja, så kan det undre og glæde os at vort største problem i 1991 bliver de mange unge vi må skuffe med at de bliver sat på vores venteliste.

Besøg

Af de hundredvis af personer vi i årets løb har vist rundt på skolen vil vi især huske de fem russiske skolefolk fra Leningrad, som tilbragte en dag her i september. De var meget optaget af højskoleformen og dens historiske betydning for udviklingen af det danske folkestyre, og talte åbent om deres egne store vanskeligheder for tiden.

De seks unge fra et "behandlingshjem" der en aften i oktober kom i elevhusene og lagde deres skæbner frem for os, vil mange nok huske endnu længere. Men den historie kan man læse om et andet sted i denne Egåbog.

Medarbejderne

Det hersker meget stabile tilstande på medarbejderfronten. De midlertidige stillinger vi kan oprette som jobtilbud for ledige har vi haft meget stor glæde af gennem årene, og det er her de få udskiftninger sker for tiden.

Mange gode folk har ofret deres bedste kræfter og tid på et altfor kortvarigt job hos os, og kun enkelte af dem har det været muligt for os at beholde. De fleste må vi desværre tage afsked med efter den obligatoriske tid plus de måneder vi plejer at finde udvej for, så de pågældende i det mindste bliver hos os til et elevhold slutter.

Det er et paradoksalt fænomen at vi har råd til i vort samfund at lade gode kræfter gå uvirkomme i lange perioder, når vi oplever al den nytte mange af dem kan gøre for eksempel et sted som her.

Fra nytår fik vi Kasper Hemmer Pihl ind som musikk lærer, og alle vore saxofonelever fik et herligt tilskud af ekstratimer. Foråret igennem gik Kasper fuldt og helt ind for både musikken og meget andet i en grad så han helt forsømte sit århusianske musikliv.

På pedelsiden fortsatte Flemming Hammerbøl på sin stilfærdige og stabile facon helt frem til oktober, hvor han blev afløst af Carsten Tandrup Jensen. Carsten er uddannet mekaniker, men har samtidig vældigt mod på alle de små og store jobs vore pedeller udsættes for dagligt.

I årets løb fik vi et par familieførøgelser: Jan og Susanne fik en søn og Søren og Maiken en datter. Det gav mulighed for barselsorlov for begge fædre, og lidt omfordelinger af undervisningen.

I skolens medarbejderboliger er der nu 16 hjemmehørende børn på 16 år og derunder. Så fremtiden er sikret!

De dage

Rikke Toft Jensen, efteråret 89

Min sjæl græder over tabet af noget
der har gjort mig rigere.
Men jeg ved at foråret kommer
og blomsterne vil spire
og solen vil varme kroppene.
Men den dag jeg tager varmen for givet
begynder regnen at falde igen.

Jeg sidder her og tænker på de dage
hvor solen skinnede
og på de minder vi havde sammen;
så begynder regnen at sile ned
og jeg græder.
Tårene bliver til en strømmende syndflod
og vi bliver ført bort fra hinanden,
ak og ve.
Livet er ikke værd at leve,
mine tårer falder som den silende regn,
meeennn
falder regnen kommer solen også.
Husk lige det.

Asbjørns afskedstale

19. 6. 1990

Asbjørn Kempff-Andersen, foråret 1990

Nu er det slut, og nu begynder det i virkeligheden, "ude i den store og kolde virkelighed", hvor man tramper hinanden ned for at få et stykke af kagen. Hvor der ikke er nok til alle... Hvor romantikken og håbet er delvist eller helt væk.

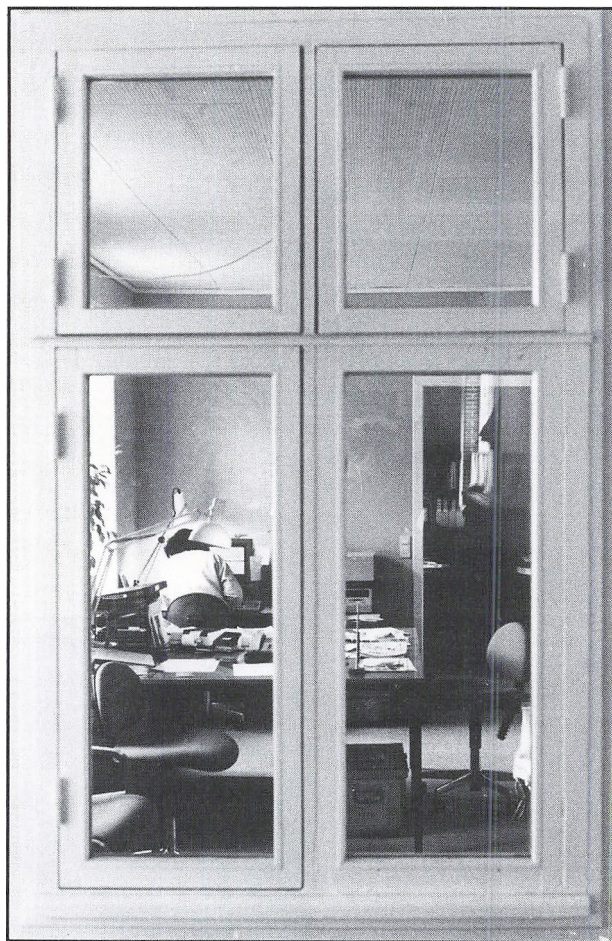
En hel højskole af fede personer, som ikke har kunnet, eller villet indordne og udvikle sig under disse vilkår, har nu fået troen på at det kan laves om, forandres. Bøtten må og kan vendes.

Det man før lukkede øjnene for er man parat til at møde med rank ryg og en tro på sig selv og på livet, en tro som man aldrig før har haft.

En svag bliver stærk, en indadvendt bliver udadvendt. Man har fået en evne til at møde problemerne og tackle dem. Kort sagt: man er i stand til at trække sig selv op ved livsrødderne og til uden tøven eller næsten uden tøven at kaste sig ud i nye udfordringer - og klare dem.

Man har fået større tolerance og medmenneskelig forståelse og har opdaget at man kan finde det gode i alle. Hvis man dyrker det, bliver man et rigere menneske.

Det kan blive svært at vende tilbage og opretholde sin nye personlighed overfor familie og gamle venner og veninder. Men jeg mener for langt de flestes og måske alles vedkommende at vi er blevet så stærke at vi kan føre vores tanker, ideer og drømme ud i livet når vi kommer hjem. På trods af den korte periode har Egå Ungdoms-

Højskole jo været den mest erfaringsmættede i vores liv.

Det er ærgerligt at det er slut nu, men på den anden side har vi fået en god solid drøm og et rigere og mere meningsfyldt liv. Et kreativt og aktivt liv.

Når jeg nu

Eva Tetzlaff, foråret 90

Når jeg nu sidder inde i mig selv
i mit rum
så langt derfra
og alligevel tilstede
mærker jeg al trygheden og varmen
vende tilbage
omfavne mig
med sine kærlige arme

Jeg kigger med bange øjne
ud på den store kolde verden
karneval i sort og gråt
ligegyldighed og maskerader
ligepå og hårdt
alt eller intet

Derud?
Jeg må derud kan ikke skjule mig
flygte for evigt
men angsten
for at blive overset
for at de skal tilintetgøre
det man lige har bygget op
den angst
slipper man ikke uset forbi.

Ens indre er som en biograf
tankerne kører i døgn drift
man længes
og savner
men minderne er hos en altid
selv i den store kolde verden

Når jeg en dag
har bygget min mur så høj
at jeg er spærret inde
vil jeg lukke øjnene
og huske
rive muren ned
med min tro på livet!

Gl. Egå Jazzklub

har i snart 15 år været et af Egås mest bemærkelsesværdige bidrag til det østjyske kulturliv. Mange af højskolens medarbejdere og elever har været - og er stadig - med i arbejdet, som naturligvis en gang imellem involverer højskolen.

Redaktionen mente derfor det var på tide at vi bragte lidt om fænomenet. Det gøres her af jazzklubbens formand:

Kirsten Jeppesen, elev efteråret 1977, og
Sus Lindeløv

Gl. Egå Jazzklub er en musikforening med 14 år på bagen, der holder til i Gl. Egå Forsamlingshus. Klubben blev stiftet i foråret 1977 af nogle få jazzinteresserede tilflyttere med det formål at fremme interessen for jazz og folkemusik i det lokale miljø.

Ordet Jazzklub kan virke lidt snævert i forhold til det varierede musikvalg. Men vi har valgt at bibeholde navnet da Gl. Egå Jazzklub er blevet almindeligt kendt som et godt spillested af såvel musikere som publikum.

Jazzklubben bliver drevet af 25-30 frivillige, kaldet aktive som hovedsagelig bor i Gl. Egå. De aktive vælger hvert år en bestyrelse på 7 personer. Men alle aktive er mere eller mindre med i arbejdet med musikvalg, arbejdsplan, PR og diskussion af tidligere og kommende arrangementers forløb. Endvidere sender Jazzklubben halvårligt programmer ud til de 6-700 medlemmer, så herved opnår vi et bredt stampublikum.

Alle praktiske gøremål ved arrangementerne varetages af de aktive. Dette bidrager til en hyggelig stemning, og når det hele bare klapper er det en stor tilfredsstillelse, der giver lyst til at fortsætte. Så udover nogle gode musikoplevelser danner Jazzklubben også grundlag for meget andet socialt samvær i byen.

I løbet af de senere år er det blevet sværere at få publikum til at komme. Folk er blevet mere kræsne: økonomien er blevet strammere, og nu skal vi tillige konkurrere med to TV-kanaler. Det publikum vi hovedsagelig henvender os til er fra 25 år og opefter, så en tur i byen er blevet sjældnere, og hvis folk endelig vover sig hjemmefra skal det helst være for at opleve kendte kunstnere af en vis standard. Da udbuddet af kunstnere indenfor vores genrer ikke fornyes væsentligt, kan det derfor let blive til gentagelse af tidligere års succeser.

Forsamlingshuset kan kun rumme op til 100 gæster, så indtjeningsmulighederne er stærkt begrænsede. Vores gode ry blandt musikerne kommer os her til gode når vi skal forhandle pris: "det er jo et hyggeligt sted", så vi er alligevel i stand til at præsentere store navne. Vi har arrangeret koncerter med Bazaar, Niels Henning Ørsted Pedersen, Palle Mikkelborg, Niels Lan Doky, Poul Dissing og Benny Andersen, Lars Lilholt Band, Sebastian, De Gyldne Løver, Hanne Boel, Jonny Madsen, Michael Wiehe, Troels Trier, Tanja Maria, Trille, Total Petroleum og mange flere.

Ved enkelte lejligheder arrangerer vi koncerter i Egå Ungdoms-Højskoles dramasal. I år var det 8. gang Jazzklubben åbnede dørene på højskolen til et Hausgård-arrangement. Det blev som sædvanligt udsolgt længe før koncerten, og 250 gæster fra Egå og omegn troppede op.

Det blev en fin aften. Vi var naturligvis spændte på hvordan det skulle gå, når den trofaste bisidder, guitaristen Christian Alvad blev erstattet af Jens Memphis fra De Gyldne Løver.

Det var ikke et ringe bytte. Haugsård havde anskaffet sig en el-guitar for selv at fylde bunden ud. Memphis lagde et smukt og indfølelse fløjte-

akkompagnement ind over musikken. De arbejdede meget fint musikalsk sammen - faktisk var det de to, der oprindeligt startede sammen. Så selvom Hausgård næppe med sin "Hawaii-guitar" kunne gøre det ud for Christian Alvad, blev der i stedet tilføjet musikken en helt ny klang med det smukke fløjtespil.

Og morsomt var det. Det er en herlig oplevelse at sidde i en fyldt sal og sammen føle sig ramt af den nænsomme udstilling af vi danskeres luner og særheder. Hausgård har en fin iagttagelses-evne og formår at gengive sine indtryk med en munter ironisk selvdistance. Emnerne spænder

vidt: lige fra faderen der opdager at børnene er blevet større siden sidst han lettede hovedet fra sofaen, til vores seen skævt til de anderledes - fynboere såvel som flygtninge. Fra vores selvoptagethed, smålighed og småborgerlighed til vores overgivelse til eksperternes vold. Fra vinsmagning til video.

Hausgård har nu næsten forladt Åge og Ida-historien som den røde tråd og det er befriende. Det er også befriende at han ikke fortsatte den lettere moraliserende tone han sidste år havde tillagt sig i 2. sæt, hvor det mere blev naboen det handlede om. Nej, lune og kærlighed og et herligt grin over os selv er værd at bruge en aften på.

Dansk folkemusik - tradition og dans

Erik Pill Christensen

Først i 80'erne lavede vi 4 år i træk et sommerkursus om dansk folkemusik og tradition. Vi dansede og sang på livet løs. Vi brugte disse sommeroplevelser i vores dagligdag på højskolen. I dag har vel kun højskolesangbogen overlevet. Men jeg fornemmer at lysten til at synge, danse og spille ikke er mindre, men kendskabet til de rige traditioner vi har her i Danmark er mangelfuld og specielt blandt helt unge.

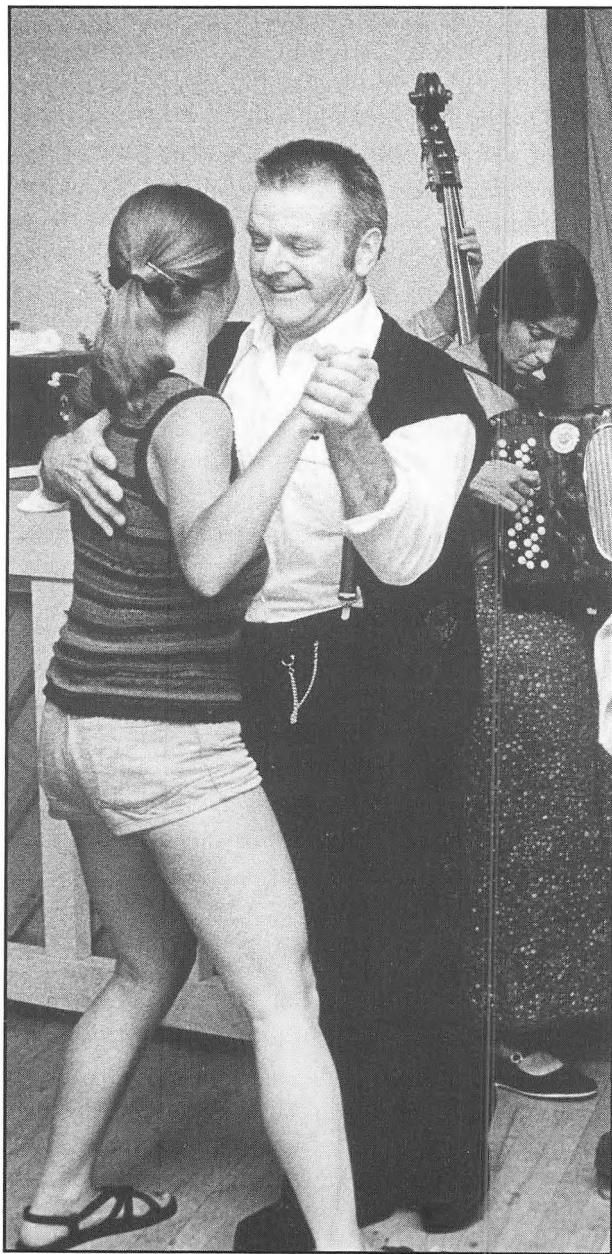
Det er en af grundene til, at vi nu igen tager dette kulturområde op som tema for en uges intens sommerhøjskole d. 24/6 - 30/6 1991.

Lysten til at udfolde sig mangler ikke, men det er vigtigt at hente inspiration fra de kulturbærere, der i dagligdagen lever med de folkelige traditioner tæt inde på livet.

Vi vil engagere nogle af disse folk og lade os inspirere af dem. Mange tror, at det er et håndværk, der kan læres, men jeg tror mere at det er en samværsform, der skal opleves i bedste højskoleånd for at give grobund for at leve med traditionen i sin dagligdag.

Så kom og vær med i samværet og oplev den glød og varme, der bryder frem igennem musik, dans, sang og leg i de folkelige traditioner.

Kurset er for voksne og børn fra 7 år.

Jubilæumsmøde

Elever fra 1930/31 og 1931 (60 års jubilarer), 1940/41 og 1941 (50 års jubilarer), 1950/51 og 1951 (40 års jubilarer), 1965/66 og 1966 (25 års jubilarer), august-december 1980 og januar-maj 1981 (10 års jubilarer) indbydes til jubilæumsmiddag på skolen lørdag den 20. april 1991.

Indbydelsen vil blive sendt til alle, som vi kender adresser på. Da mange imidlertid har skiftet adresse uden at huske at informere os, opfordrer vi de nævnte årgange til selv at arbejde for et stort fremmøde.

Tilmelding må ske til højskolen senest tirsdag den 9. april.

Elever

1. marts - 20. juni 90

Lene Abildgaard, 9530 Støvring
Tanja Ankerhus, 7120 Vejle Øst
Kaïs Besbes, 1004 Tunis
Mikael Borch, 5250 Odense S.V.
Rikke Borup, 7790 Hvidbjerg
Maj-Britt Hybjerg J. Byllemos, 6200 Åbenrå
Nanna Bøttcher, 2200 København N
Jesper Bloksgaard Christensen, 8882 Fårvang
Maibritt Christensen, 5240 Odense NØ
Tom Christensen, 6310 Broager
Lisbeth Danielsen, 5540 Ullerslev
Sita Fabricius, 2100 København Ø
Katrina Adey Farr, 3520 Farum
Anders Gyldenøhr, 8600 Silkeborg
Liselotte Skafte Hansen, 5260 Odense S
Tina Hansen, 8700 Horsens
Bo Boisen Hauglund, 6100 Haderslev
Gry Cohrt Hillgaard, 8382 Hinnerup
Anne Galberg Jacobsen, 2860 Søborg
Anne Marie Vincentz Jensen, 5492 Vissen-
bjerg
Dorte Falk Jensen, 2605 Brøndby
Lisbet Pia Jensen, 6650 Brørup
Lone Borgbjerg Jensen, 8660 Skanderborg
Nikolaj Zoffmann Jessen, 2620 Albertslund
Helle Radich Johansen, 4736 Karrebæksminde
Rikke Friberg Johansen, 2840 Holte
Asbjørn Kempff-Andersen, 8000 Århus C
Louise Kleist, 5600 Fåborg
Litza Marina Koutsis, 5500 Middelfart
Maja Krarup, 5230 Odense M
Richard König, Sydslesvig
Jimmy Lindegård Larsen, 3600 Frederikssund
Trine Larsen, 9240 Nibe
Rikke Marie Lund, 2900 Hellerup
Sara Lund, W.A - USA
Marie Moesgaard, 1400 København K
Christina Mortensen, 8700 Horsens

Mette Charlotte Mortensen, 8700 Horsens
Mikael Neist, 9900 Frederikshavn
Annitta Vejstrup Nielsen, 3300 Frederiksværk
Merete Nielsen, 2765 Smørum
Palle H. Nielsen, 2650 Hvidovre
Thomas Michael Nielsen, 4000 Roskilde
Kristine Nordentoft, 8000 Århus C
Tanja Fugl Nylander, 2100 København Ø
Flemming Berg Olsen, 8310 Tranbjerg
Høgner Olsen, FR-100 Torshavn
Mette Øfjord Pedersen, 3520 Farum
Mette Skytt Pedersen, 6760 Ribe
Tina Øfjord Pedersen, 3520 Farum
Dennis Petersen, 4000 Roskilde
Pernille Uhrenholdt Petersen, 4700 Næstved
Berit Pihl, 6760 Ribe
Charlotte Porsing, 3250 Græsted-Gilleleje
Søren Krogh Poulsen, 3060 Espergærde
Niels Jeppe Rasmussen, 4000 Roskilde
Mikkel Teilmann Rindebæk, 4400 Kalundborg
Kathrine Rydberg, 2650 Hvidovre
Nicoline Secher, 3300 Frederiksværk
Jacob Siglev, 3390 Hundested
Christina Skov, 8600 Silkeborg
Bo Gredsted Smidth, 3600 Frederikssund
Gudrid Magna i Storustovu, FR-100 Torshavn
Lotte Middelbo Sørensen, 2620 Albertslund
Stine Marie Sørensen, 4550 Asnæs
Eva Tetzlaff, 2840 Holte
Kristian Thomsen, 4050 Skibby
Louise Thorhauge, 9270 Klarup
Malene Topp, 4800 Nykøbing F
Magnus Bruhn Udam, 3050 Humlebæk
Helene Diana Nymand Ulriksen, 8600 Silke-
borg
Pernille Vigsø, 6760 Ribe
Thomas Wilhjelm, 1875 Frederiksberg
Kasper Yvind, 2900 Hellerup

Lene Abildgaard Tania Ankerhus Kais Besbes Mikael Borch Rikke Borup Maj-Britt Hybjerg J. Byllemaas Jesper Bloksgaard Christensen Malbritt Christensen Tom Christensen Lisbeth Danielesen Sila Fabricius Kabrina Adey Farr Anders Gyldenohr Liselotte Skælle Hansen Tina Hansen

Bo Boisen Hauglund Gry Cohrll Hvilgaard Anne Galberg Jacobsen Anne Marie Vincenz-Jensen Dorie Falk Jensen Lisbet Pia Jensen Lone Borgbjerg Jensen Nikolaj Zolffmann Jensen Helle Radich Johansen Rikke Friberg Johansen Asbjørn Kempff-Andersen Loulee Kielst Litsa Marine Koutsis Maja Krarup Richard König

Jimmy Lindegård Larsen Trine Larsen Rikke Marie Lund Sara Lund Marie Moesgaard Christina Mortensen Mette Charlotte Mortensen Mikael Neist Annita Vejstrup Nielsen Merete Nielsen Palle H. Nielsen Thomas Michael Nielsen

Kristine Nordentoft Tanja Fugl Nylander Flemming Berg Olsen Hogni Olsen Mette Ofjord Pedersen Tina Ofjord Pedersen Mette Skytt Pedersen Dennis Petersen Pernille Uthrenh. Petersen Berit Pihl Charlotte Porsing Søren Krogh Poulsen

Egå Ungdoms-Højskole
1. marts - 20. juni 1990

Niels Jeppe Rasmussen Mikkel Tellmann Rindebak Kathrine Rydberg Nanna Bottcher Schneider Nicoline Secher Jacob Siglev Christina Skov Bo Gredsted Smith Gudrid Magna i Storustovu Lotte Middelbo Sørensen Stine Marie Sørensen Eva Tetzlaff Kristian Thomsen Louise Thorhaug Malene Topp

Magnus Bruhn Udum Helene Diana Nymand Utrixsen Pernille Vigso Jan Ankerstjerne Erik Pihl Christensen Helle Henriksen Else Jensen Eio Madsen Elna Marie Madsen Kasper Hemmer Pihl Flemming Rasmussen Torkild Holst Inge Lise Vorre Thomas Wilhelm Kasper Yvind

Jesper Gilbert Jespersen Pernille Gilbert Jespersen Loui Mogensen Eva Olesen Finn Schmidt Inge Nielsen Anne Iversen Jytte Hålvorsen Sus Lindelov Søren Larsen Malen Johannsen Ole Petersen Ann Villadsen Berle Berg

Elever

20. aug. 90 - 13. feb. 91

Bjørn Adam Brems Albertsen, 6760 Ribe
Karen Juliane Riis Andersen, 2720 Vanløse
Krestina Juel Andersen, 4600 Køge
Lisette Pia Andersen, 4800 Nykøbing Falster
Jens Berg Andreassen, 4130 Viby Sj.
Charlotte Berg, 3230 Græsted
Heidi Bull Berger, 2750 Ballerup
Louise Friberg Busch, 4520 Svinninge
Karin Most Christiansen, 2860 Søborg
Mette Agerholm Clausen, 2700 Brønshøj
Ulla Milner Drewsen, 3480 Fredensborg
Pia Espensen, 2660 Brøndby Strand
Kasper Ganer-Tolsøe, 6940 Lem st.
Mette Trautner Gregersen, 8600 Silkeborg
Camilla Gundlach, 5600 Fåborg
Christina Anita Hansen, 4572 Asminderup
Eva Hansen, 3400 Hillerød
Kristian Anders Hansen, 2740 Skovlunde
Lotte Christina Houlby Hansen, 4000 Roskilde
Lotte Hansen, 8840 Rødkærsbro
Stine Kloppenb. Hansen, 2880 Bagsværd
Trine Miriam Hansen, 5700 Svendborg
Rolf Sigurd Hede, 2500 Valby
Karina Heedahl, 3500 Værløse
Kenneth Hegelund, 3230 Græsted
Christian Haller Henriksen, 5854 Gislev
Lonnie Hestbæk, 2660 Brøndby Strand
Tim Holzapfel, D-4600 Dortmund 12
Jeppe Nis Jensen, 3060 Espergærde
Mette Hellbo Jensen, 4000 Roskilde
Mikkel Pank Jensen, 2000 Frederiksberg
Susan Ladegård Jensen, 6731 Tjæreborg
Andreas Leth Jørnø, 2920 Charlottenlund
Trine Louise Koch, 4000 Roskilde
Charlotte Kofoed, 8600 Silkeborg
Peter Krogstrup, 2680 Solrød Strand
Gerlinde Rikke Larsen, 4000 Roskilde
Heidi Larsen, 4800 Nykøbing F
Kirsten Juhl Larsen, 2400 København N.V.
Heidi Christine S. Lyksborg, 4000 Roskilde
Mads Lønskov, 2000 Frederiksberg
Jannie Sun-wha Madsen, 8000 Århus C
Sonja Madsen, 9760 Vrå
Jonas K. Malling, 3520 Farum
Janne Marquardsen, 4900 Nakskov
Nicolaj T.Møller, 2700 Brønshøj
Tilla Møller, 3630 Jægerspris
Bo Helverskov Nielsen, 9382 Tylstrup
Jan Lund Nielsen, 9870 Sindal
Maria S. Nielsen, 4100 Ringsted
René Erling S. Nielsen, 4500 Nykøbing Sj.
Rikke Kamilla Ingemann Nielsen, 4600 Køge
Sidsel Marie Nielsen, 4000 Roskilde
Ulla Møller Nielsen, 3600 Frederikssund
Kirsten Rigmor Nissen, 3050 Humlebæk
Laila Mette Olesen, Grønland
Pernille Anker Overgård, 3460 Birkerød
Anna Catharina Patursson, 4230 Skælskør
Jens Filt Pedersen, 5792 Årslev
Jesper Miltersen Pilgaard, 6990 Ulfborg
Hanne Maj-Britt Poulsen, 8600 Silkeborg
Jane Tholle Rasmussen, 2740 Skovlunde
Louise Rasmussen, 4070 Kr. Hyllinge
Malene Ruggård, 2740 Skovlunde
Louise Vejby Saggau, 4600 Køge
Trine Sandengen, 2500 Valby
Mette Steen Simonsen, 8600 Silkeborg
Sune Frederik Sunesen, 4000 Roskilde
Annemette Sørensen, 4800 Nykøbing F
Lise Sparre Sørensen, 3050 Humlebæk
Pia Sørensen, 4600 Køge
Eva Ulstrup, 2610 Rødovre
Niels Christian Valentiner, 3060 Espergærde
Louise Wejlemann, 2610 Rødovre

Bjørn Adam
Brems Albersen

Karen Juliane
Riis Andersen

Krestina Juel
Andersen

Lisette Pia
Andersen

Jens Berg
Andreassen

Charlotte Berg

Heidi Bull Berger

Louise Friberg
Busch

Karin Most
Christiansen

Mette Agerholm
Clausen

Ulla Milner
Drewsen

Pia Espensen

Kasper Ganer-Tolsøe

Mette Traulner
Gregersen

Camilla
Gundlach

Christina Anita
Hansen

Eva Hansen

Kristian Anders
Hansen

Lotte Christina
Houby Hansen

Lotte Hansen

Stine Kloppenb.
Hansen

Trine Miriam
Hansen

Rolf Sigurd Hede

Karina Heedahl

Kenneth
Hegelund

Christian Haller
Henriksen

Lonnie Hestbak

Tim Holzapfel

Jeppe Nis Jensen

Mette Helbo
Jensen

Mikkel Pank
Jensen

Susan Ladegård
Jensen

Andreas Leth
Jorno

Trine Louise
Koch

Charlotte Koføed

Peter Krostrup

Egå Ungdoms-Højskole
20. aug. 1990 - 13. feb. 1991

Gerlinda Rikke
Larsen

Heidi Larsen

Kirsten Juhl
Larsen

Heidi Christine S.
Lyksborg

Mads Lanskov

Jannie Sun-wha
Madsen

Sonja Madsen

Jonas K.
Malling

Janne
Marquardsen

Niccila T.
Møller

Tilla Møller

Bo Helverskov
Nielsen

Jan Lund Nielsen

Maria S.
Nielsen

René Erling
S. Nielsen

Rikke Kamilla
Ingemann Nielsen

Sidsel Marie
Nielsen

Ulla Møller
Nielsen

Kirsten Rigmor
Nissen

Lalla Mette
Olesen

Pernille Anker
Overgård

Anna Catharina
Patursson

Jens Filt
Pedersen

Jesper Miltersen
Pilgaard

Hanne Maj-Britt
Poulsen

Jane Tholie
Rasmussen

Louise
Rasmussen

Malene Ruggård

Louise Vejby
Saggau

Trine Sancengen

Mette Steen
Simonsen

Sune Frederik
Sunesen

Annette
Sørensen

Lise Spørre
Sørensen

Pia Sørensen

Eva Ulstrup

Sus Lindelov

Jan Ankerstjerne

Helle Henriksen

Eise Jensen

Eio Madsen

Eina Marie
Madsen

Erik Pihl
Christensen

Jytte Halvorsen

Torkild Holst

Inge Uae Vorre

Niels Christian
Valentiner

Louise
Wejmann

Jesper Gilbert
Jespersen

Pernille Gilbert
Jespersen

Louis Mogensen

Eva Olesen

Finn Schmidt

Inge Nielsen

Anne Iversen

Søren Larsen

Malen Johansson

Ole Petersen

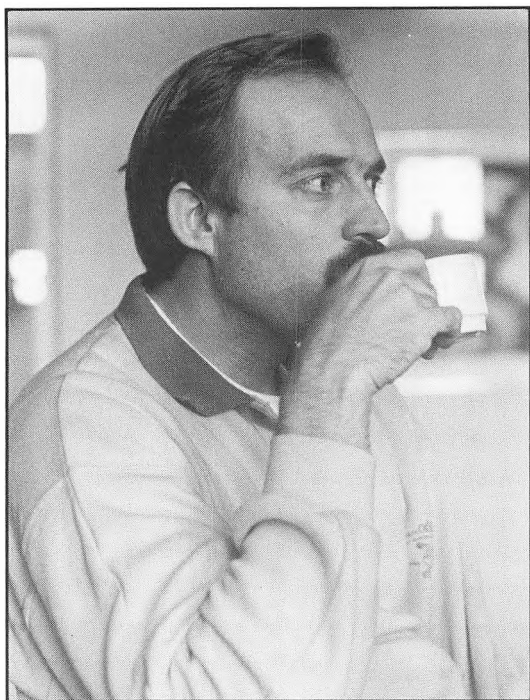
Ann Villadsen

Bentie Berg

Bentie Berg

En hilsen fra medarbejderne

"Saa De en Tyrefægtning der?" spurgte Kardinalen.

"Ja," sagde Frøken Malin, "det er et malerisk Skuespil, men mig tiltaler det iøvrigt ikke."

"Det er et malerisk Skuespil," sagde Kardinalen, "og hvad tror De, at Tyren tænker om det? Den plebejiske Tyr kan med Føje tænke: "Gud staa mig bi, hvilke skrækelige Tilstande hersker ikke her! Hvilke Ulykker, hvilke Lidelser, hvor alt dog slaar fejl for mig! Men jeg maa staa det igennem," og denne Tyr vilde blive dybt taknemmelig, ja, rørt til Taarer, hvis Kongen ud af menneskelig Medlidenhed med den midt i det hele gav Befaling til at afbryde Forestillingen.

Men den sande Kamptyr er straks i fuld Forstaaelse med det hele Foretagende og raaber i sit

Hjerte: "Ha! Det er en Tyrefægtning!" Dens Blod er i Kog fra første Øjeblik. Den slaas til det sidste og dør. For ellers bliver der jo ingen Tyrefægtning ud deraf. Den vil også i mange Aar derefter blive husket og omtalt som den sorte Tyr, der slog saa tappert fra sig og stangede Matadoren ihjel. Men hvis nu midt under Kampen, efter at Tyrens Blod allerede var flydt, Kongen fandt for godt at afbryde den? Hvad vilde en fuldblods Kamptyr da føle? Den vilde sandsynligvis gaa lige løs paa Publikum, ja, paa Ceremonimesteren ved Tyrefægtningen selv, den vilde brøle til dem: "Det skulde I have tænkt paa noget før." Deres Naade, Kongen maa have sin Forestilling.

Fra Karen Blixen: Syndfloden over Norderney

Jan Ankerstjerne
Bente Berg
Erik Pill Christensen
Jytte Halvorsen
Helle Henriksen
Torkild Holst
Inge Lise Vorre
Anne Iversen
Peter Mikkelsen
Else Jensen
Jesper Gilbert Jespersen
Pernille Gilbert Jespersen

Carsten Tandrup Jensen
Maiken Slater Johannsen
Søren Winther Larsen
Sus Lindeløv
Elna Marie Madsen
Elo Madsen
Louis Mogensen
Eva Olesen
Inge Nielsen
Ole Petersen
Finn Lykke Schmidt
Ann Villadsen

